

KOULE!

Školní časopis

Vyšší odborná škola a Střední škola, s. r. o. Emy Destinové 395, 370 05 Č. Budějovice

BOJ PROTI KORONAVIRU!

Distanční výuka
a názory na ni

„Z hodiny na hodinu jsem se stal televizním redaktorem...,“
říká Jan Matěj Krnínský

Redakční rada časopisu Koule: Děkujeme čtvrtákům za jejich práci! Lukášovi, Terce a především šéfredaktorovi Marku Kosovi, Marku vaše recenze a úvodníky nám budou chybět! :- (Na Markovo místo jsme zvolili Káju Korbelovou.

Dvuměsíčník Koule! vydává Vyšší odborná škola a Střední škola, s. r. o.

Šéfredaktor: Marek Kos

Redakce: Karolína Korbelová, Katka Panyová, Eliška Hýbková, Iva Charvátová, Petr Erhart, Dominik Hájek, Tereza Bártů, David Neuberger, Karolína Kroupová, Ondřej Kříž, Adam Pavlíček, Denis Krátký a další

Editor a výroba: Dagmar Nováková

Fotografie, není-li uvedeno jinak, byly pořízeny žáky a učiteli školy

Foto na obálce: Marek Kos

Datum vydání: 30. dubna 2020

Adresa redakce a kontakt: Emy Destinové 395, 370 05 České Budějovice, tel.: 777 471 717

E-mail redakce: casopisKoule@seznam.cz, internetové vydání: www.vosss.cz

Moji milí čtenáři,

toto období, které trávíme většinu času doma v izolaci nebo na procházkách v přírodě s pár přáteli, je jako stvořené na čtení zajímavých článků, příspěvků a výtvorů. Naše redakce proto neotálela a přinášíme Vám předposlední číslo našeho školního časopisu Koule pro školní rok 2019/2020.

Chtěl bych Vám všem i tímto poděkovat, že naši práci nenecháváte bez povšimnutí, a zároveň se se všemi rozloučit, jelikož těmito slovy je moje práce pro Kouli i pro Vás u konce. Bylo mi ctí pro Vás psát, vytvářet obsah, který spíše pobaví a zvedne Vám koutky trochu výše, než kde je máte teď v této krušné době.

Všem maturantům přeji štěstí do budoucích životů, které na ně čekají po ukončení střední školy, a všem žákům pevné nervy s učiteli, výukou a pravidly, které jako mladí puberťáci někdy nejsme schopni pochopit.

Mějte pestrý život plný slov a příběhů, protože to dělá život zajímavým.

Marek Kos

Kája Kroupová

OBSAH

ROZHOVOR

„Z hodiny na hodinu jsem se stal televizním redaktorem...“ (rozhovor s J. M. Krnínským) 4

AKTUÁLNĚ

Distanční výuka - názory žáků, rodičů a učitelů 7

Doba koronavirová - úvahy žáků, anketa 9

Trocha poezie nikoho nezabije 13

ZE ŽIVOTA ŠKOLY PŘED KARANTÉNOU

Soutěže, exkurze, projekty 15

KULTURA

Recenze: Král se železnou maskou 17

Recenze: Marty is dead 18

TVŮRČÍ PSANÍ

Dopisy třídě OA4 na rozloučenou 19

PŘÍLOHA VOŠ

Jak se připravit na maturitu 20

Vánoční tradice a kruté kratochvíle 21

V dubnu do bazénu a můj ochočený Chlup 21

TVŮRČÍ PSANÍ

Jak je důležité číst Stmívání (příběh) 22

OBRAZEM

Únorová výzdoba školy 24

Česká televize
u nás ve škole

„Z hodiny na hodinu jsem se stal televizním redaktorem a nikdy toho nebudu litovat,“ říká šéfredaktor Českokrumlovské televize CKTV

Foto archiv CKTV

Obec Dolní Svince na Českokrumlovsku se nachází v půli cesty mezi Českými Budějovicemi a Českým Krumlovem. Právě v této obci s pouhými 19 adresami má zázemí jedna z jihočeských regionálních televizí, která o sobě dává v našem regionu už nějaký ten rok vědět.

S šéfredaktorem Českokrumlovské televize CKTV, scénáristou, spisovatelem, muzikantem, básníkem, mým novinářským kolegou **Janem Matějem Krmínským** jsme se setkali v půlce února v Českých Budějovicích. Při příjemném povídání u kávy v bistru u Piaristického náměstí jsem se dozvěděla mnoho zajímavých informací nejenom ze zákulisí televize, ale i o chystaných změnách jejího názvu, připravovaném seriálu o Jakubu Krčínovi, českokrumlovských kláštrech, které ukrývají zajímavé poklady. Tak pojďme na to.

Marika Vostrovská

Matěji, já tě znám hlavně jako pišícího novináře. Jak se stalo, že novinář, ale také spisovatel, který vládne hlavně psaným slovem, se najednou objevuje pravidelně před kamerou?

Úplně jednoduše. Musíš potkat Pepu Pecla (*Josef Pecl - režisér a šéf Českokrumlovské televize CKTV – pozn. redakce*) a než se naděješ, už máš práci. Já mám za sebou 27 let praxe pišícího novináře od celostátních po regionální deníky a vždycky jsem měl ostych k médiím, která byla mluvená nebo obrazová. Ještě jsem si dokázal představit, že budu pracovat pro rozhlas. Z hodiny na hodinu jsem se stal součástí televize a musím říct, že toho nelituju. V mnohém mě to obohatilo.

Například?

Být vždy o mnoho víc připravený na všechny rozhovory, na každou reportáž, protože každá chyba se velmi prodražuje. Když ale pak najednou zjistíš, že ke slovu se dá přidat zvuk i obraz, tak to je úplně jiný svět.

V televizi, před kamerou i za kamerou se tedy cítíš dobře?

Výborně se tu cítím. Také pro to, že nic nemusím. Jsou

média, která svádí k novinářsky nepřijemnému stylu, k něčemu, co je někdy i hloupé. Bulvární témata, která se nafukují a za 14 dní jsou pryč. To mi bylo vždycky proti srsti. S oblibou vždycky citujeme pana Hrušínského, který v jednom filmu říká: „Já nejsem nikde organizován, já si mohu dělat, co chci.“

To by se mi také líbilo.

Samozřejmě, že si nemůžeme dělat všechno, co chceme. Držíme se striktně etiky a snažíme se být příjemnou televizí.

Co to přesně znamená příjemná televize?

Že na tebe jako na diváka nic nevybafne, žádná zákeřnost, krev, násilí. Snažíme se dát našim hostům veliký prostor, takže rozhovory trvají třeba i půlhodiny. Diváci najednou zjistí, že se toho hodně dozví. My necháme člověka domluvit a on toho hodně poví.

Kam až sahá Váš signál? Kde všude Vás mohou diváci sledovat?

Signál je někdy nevyzpytatelný. Spolehlivě nás naladí širší Českobudějovicko a Českokrumlovsko, ale při dobrém počasí máme zprávy o našem výskytu i na Písecku, Třeboňsku a Tábořsku.

Jaké byly začátky fungování televize?

Když před sedmi lety Josef Pecl založil českokrumlovskou televizi, choval se stejně jako před mnoha desítkami let průkopníci filmu. Sám s jednou kamerou a všichni si tak různě mysleli, co tak asi z toho vzejde. Po sedmi letech už teď vědí, že televize v takovémto formátu může existovat, existuje a hlavně lidi baví.

Čím je ještě Českokrumlovská televize CKTV zajímavá a pro diváky přitažlivá?

Naše televize se od samého počátku jasně vymezila. Kdo nás sleduje, ví, že není zpravodajská, ale je publicistická a dokumentaristická. To znamená, že s naprostou jistotou inklinuje k filmu. Má týdenní magazín, který má publicistický charakter. Zajímavá je proto i tím, že si s ostatními zpravodajskými médii nekonkuruje. Jde si svou cestou.

„CHCEME, ABY TY NAŠE KRÁSNÉ JIŽNÍ ČECHY BYLY MEKKOU FILMAŘŮ. SOUBĚŽNĚ S TÍM JSME TELEVIZI VYBAVILI FILMOVÝM ZAŘÍZENÍM A S TÍM UŽ PŘIŠLA MYŠLENKA NATOČIT NĚJAKÝ FILM O HISTORII JIŽNÍCH ČECH.“

To tedy znamená, že s klasickým zpravodajstvím se u vás divák vůbec neseťká?

Výjimečně. Pokud se stane něco závažného, nezavodíme, ale raději se k tématu vyjádříme publicistickou cestou.

Chystáte nějaké novinky ve vysílání?

Určitě. Kromě toho, že se nám rozroste redaktorský tým a přibudou nějaké pořady, dojde už brzy k zásadní změně, a tím je název televize. Z Českokrumlovské televize CKTV se stane JČ 1 Televize Jižní Čechy.

Proč změna názvu a co to znamená pro diváky?

Navázali jsme spolupráci s některými médii ostatních částí kraje a společně chceme vytvořit dobrá krajská témata a rozšířit tím i dosah vysílání. Je lepší, když v určitém místě pracuje ten, kdo to tam dobře zná. Je to taky proto, že ten českokrumlovský kabátek nám už byl příliš malý. Diváci vědí, že jsme se už často zabývali tématy na krajské úrovni. Chystáme jednou týdně i aktuální vstup. Přibudou také pořady pro seniory. Víme, že to je věková skupina, která nás hodně sleduje.

Jaké máte od seniorů ohlasy?

Jsou rádi, že jsme. Máme od nich zpětnou vazbu. U našich pořadů štrykují, vaří a při tom nás sledují. Nejsou tak doma sami. A to jim pomáhá. Jako televize jsme jedním z členů jejich rodiny. Chceme se o seniory starat, protože jsou skupinou mediálně velmi zanedbávanou. Jejich počet bude do budoucna stoupat.

Jaký je typický divák vaší televize?

Jednoznačně středního a vyššího věku. Jsme televize, která neváhá vkročit i do malých vesnic, natočit hasičskou soutěž, masopust, být na plese. Ti aktéři, kterými jsou často mladí lidé, se zákonitě chtějí ve vysílání vidět, tak nás začínají sledovat i mnohem mladší ročníky a průměrný věk našeho diváka pomalu a jistě klesá. Zajímá nás život na venkově. Jak tam lidé žijí, co dělají, že se umí bavit.

Říkal jsi, že inklinujete k filmu. Vaše televize se chystá natočit několikadílňý hraný seriál o rožmberském regentovi Jakubu Krčínovi z Jelčan a Sedlčan. Ty jsi autorem scénáře. Jak tě napadlo právě toto téma?

Já ještě než odpovím na otázku. Musím se vrátit k osobě Pepy Pecla, který je takovým tím našim vizionářem, je filmař, miluje režii. V Brně se ochomýtal kolem Divadla

Foto archiv CKTV

Husa na provázku a film ho lákal. My jsme spolu s Pepou věděli, že jižní Čechy jsou jediným krajem, který nemá svou filmovou kancelář, tak jsme do toho šli. Jihočeskou filmovou kancelář jsme dva roky táhli ze svého, pak nám vypomohl kraj. Teď už máme přehled, kde se co točí v jižních Čechách, spolupracujeme s filmaři a ti nás sami vyhledávají. Vytvořili jsme databáze. Prostě chceme, aby ty naše krásné jižní Čechy byly takovou Mekkou filmařů. Souběžně s tím jsme televizi vybavili filmovým zařízením a s tím už přišla myšlenka natočit nějaký film o historii jižních Čech.

A napadli Vás Rožmberkové. To je velké jihočeské historické téma.

Ano, jako milovník historie vím, že téma Rožmberků bylo v českém filmu pojata velmi zkresleně a velmi málo. Čest hereckému umění Miloše Kopeckého, ale jeho postava Petra Voka realitě příliš neodpovídala. Začal jsem psát scénář. Rožmberskou historii miluji již od patnácti let, a myslel jsem si, že o ní vím hodně. Po pár rádcích scénáře jsem se ale pokorně vrátil do moudrých knih.

Jak taková práce scénáristy vypadá v praxi?

Nejdřív jsme si s Pepou Peclm mysleli na takový obecný scénář o životě v renesančním Českém Krumlově, který měl název Ve stínu věže.

Měl vykreslit každodenní život města v období renesance. Nicméně nám z toho příběhu začala výrazně vystupovat jedna historická postava, a tím byl Jakub Krčín. Scénář se různě proměňoval podle toho, jací herci se chopili rolí. Hodně mě v úpravách ovlivnil skvělý představitel hlavní role Ondra Veselý a roli Evy z Rožmberka jsem psal v podstatě na tělo Denise Pfauserové. Když pak herečka Regina Rázlová přijala roli o mnoho let starší Krčínovy manželky Doroty Slepíčkové, byl tu jednoznačně důvod k dopsání dalších nových scén. To samé se stalo, když jsme do role italského stavitele, Baltazara Maggiho, obsadili Vjačeslava Zubkova (herec Malého divadla v Českých Budějovicích). Jednu ze svých nemnoha scén přinesl tak vtípně a skvěle, že jsem prostě musel připsat další.

První klapka padla v loňském roce. Natáčeli jste upoutávku na seriál. Jak to vypadá s natáčením dál a kdy by mohl jít seriál do vysílání?

Loni se nám naskytla možnost filmovat na dvou lokacích, které bychom už nikdy neměli k dispozici. Šlo o dřevěné lešení a jeřáb Leonarda da Vinci na Rožmberku a rozeztavěný rybník, kde jsme měli k dispozici čerstvě nasypanou hráz. Tak se natočily první scény a z nich vznikla upoutávka na seriál. Na podzim a přes zimu jsme doobrazovali herce, sháněli jsme i finance. Další natáčení by se mělo spustit letos na jaře nebo na počátku léta. Když všechno dobře půjde, v roce 2021 by se dělala postprodukce. Souběžně jednáme s televizí, kde by se měl seriál vysílat.

Jak se shání peníze na takovýto velký projekt?

Shánět peníze na projekty je stále stejné. Je to nutná součást, při které je třeba zatnout zuby a stále vidět svůj cíl. Obdivuji v tomto houževnatost Pepy Pecla. Spíše je pro nás smutné, že řada subjektů, které existují a působí v jižních Čechách, neumí takovýto projekt podpořit. Nějaké jihočeské partnery máme, ale většina jednání se koná za hranicemi jižních Čech.

Kde se bude film natáčet?

Možností je mnoho. Krásné lokace jsou v jižních Čechách všude, kam se podíváš. Navíc tu máme i českokrumlovské kláštery, které nám nabízí ideální podmínky k natáčení. Je tu šatlava, jsou tu renesanční prostory, alchymistická laboratoř i řeholnická cela. Prostě ideální. S kláštery a jejich managementem máme navíc dobrou vzájemnou spolupráci.

JEDNÁME NAPŘÍKLAD I S FILIPEM BLAŽKEM OHLEDNĚ ROLE PETRA VOKA. URČITĚ BUDEME POTŘEBOVAT KOMPARZISTY. KDO MÁ ZÁJEM, MŮŽE SE PŘIHLÁSIT PROSTŘEDNICTVÍM JIHOČESKÉ FILMOVÉ KANCELÁŘE.

Jak jste řešili renesanční kostýmy? Musely být šité speciálně pro film, nebo jste si je půjčili?

V českokrumlovských Kláštěrech je kolem sedmi set kostýmů, které šijí a spravují zručné kostymérky. Když jsme se jako Jihočeská filmová kancelář podíleli na natáčení jedné pohádky, přijeli pražští herci v renesančních kostýmech z nejménované pražské půjčovny. Při pohledu na naše krásně renesančně vystrojené jihočeské komparzisty, nechápali, jak je to možné. Naše byly překrásné, zatímco jejich...

Do hlavní role je obsazen Ondřej Veselý. Objeví se i další zajímaví pražští i jihočeští herci. Určitě je poptávka i po lidech do komparzu. Můžeš prozradit víc?

Většina rolí je již obsazená. Těch mluvících je tam zhruba 130. Kromě již zmíněných bych chtěl jmenovat zejména Roberta Jaškova, Chantal Poullain, Radima Fialu, Jiřího Untermüllera, Kamilu Janovičovou – a jednáme například i s Filipem Blažkem ohledně role Petra Voka. Určitě budeme potřebovat komparzisty. Kdo má zájem, může se přihlásit prostřednictvím Jihočeské filmové kanceláře.

Matěji, hodně štěstí a děkuji za rozhovor. Těšíme se!

Foto archiv CKTV

1. B Český jazyk a liter... Martina Bromová 18 studentů Termín odevzdání 19:00 – Molière: Lakomec	2.B Český jazyk a liter... Martina Bromová 14 studentů	OA3 Tvůrčí psaní Dagmar Nováková 8 studentů	OA4 Mluvnice a sloh Dagmar Nováková 19 studentů
--	---	--	--

Distanční výuka: Jak jsme se s ní poprali?

Názory žáků, rodičů i učitelů

V březnu vláda vyhlásila nouzový stav kvůli pandemii koronaviru, školy se zavřely, žáci zůstali doma na dlouhé měsíce. Jak probíhá výuka na dálku? Jak se s tímto způsobem vyučování vyrovnala naše škola? Redakce Koule se ptala žáků, učitelů i rodičů, jak jim distanční výuka vyhovuje. Odpovídají žáci a rodiče žáků z 1.A.

Odpovídají žáci: Jak snášíte karanténu? Jak se vám líbí škola on-line? Šli byste raději do školy, či je lepší škola z domova?

Je to v pohodě. Sice se ven nesmí bez roušky, ale protože bydlím na vsi, tak se to tu úplně nehrotí, do přírody se dá vyjít a nepotkáte nikoho.

Na domácí učení jsem byla zvyklá celou základku (domácí škola), takže v tom mám praxi, kterou teď opravdu oceňuji :-). Naštěstí máme rozumné učitele, kteří nás zbytečně nezahlcují, učiva je akorát. Nejvíce by mi vyhovovala kombinovaná výuka chození do školy a domácího vzdělávání.

Hannah

Docela to jde, i když mi škola začíná chybět docela dost (kamarádi, učitelé), byl bych radši, kdyby to už skončilo a bylo vše opět v normálu.

Škola on-line, divím se, že to řeknu, ale vyhovuje mi celkem dost, máme v tom přehled kdy, co a jak, takže já s ní problém nemám. Nevím, co je lepší. Mám to nějak na stejné, obojí má výhody i nevýhody, doma jsem rád, ale když nemůžu být s lidmi ze školy, tak bych byl radši ve škole. :D

Lukáš

Tak karanténu snáším docela dobře, ale už se doma docela nudím. Došly mi totiž nápady, co doma dělat a tak. Škola online není špatná, líbí se mi, že si můžu vyzkoušet, jak by vypadalo, kdybych se učil sám, bez učitelů a s materiálem, který si sám najdu, nějak sám přeberu. Online vzdělávání není špatně, má to něco do sebe a něco ne, ovšem klasickou školu mám radši, na vstávání jsem si už zvykl a cesta do školy mě baví, ale co nadělám.

Martin

Karanténu snáším docela dobře. Nemám s tím žádný problém.

Líbí se mi, že vyučování není formou jako na ostatních školách, ale ve škole to je lepší.

Tadeáš

Odpovídají rodiče: Jak vidíte výuku on-line? Jak u Vás doma výuka probíhá? Co byste si přáli?

Jsem ráda, že vše funguje i za tak obtížných podmínek. Dcera má daný nějaký režim, nepotřebuje dohled, protože vše pochopí z online výuky. Upřímně se tedy těší, až se bude moci vrátit do lavice (já se těším ještě víc), ale považuji za důležité, že výuka nadále pokračuje.

A. Kolesová

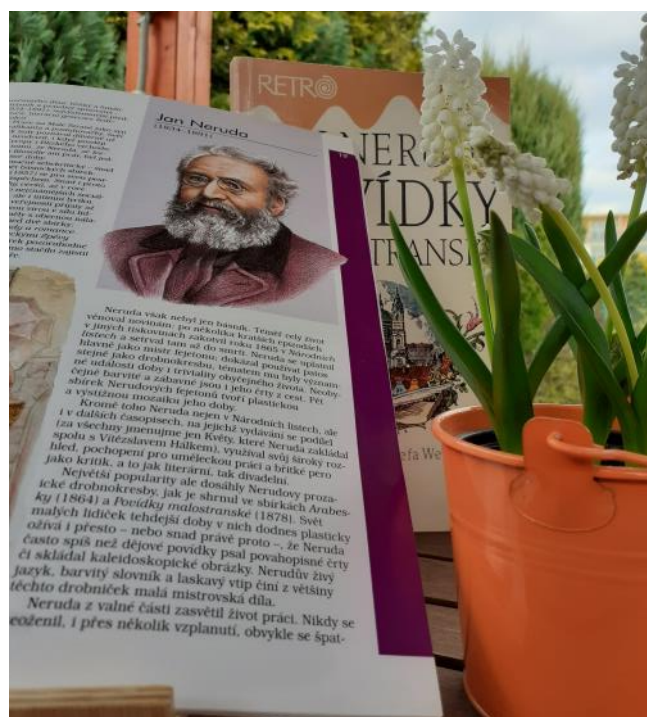
Musím přiznat, že jsem z této výuky měla obavy, ale výuka on-line probíhá výborně.

A. Ružičková

V samém začátku nové situace, kdy nikdo nevěděl, co se děje a jak to bude dál, vaše škola zareagovala velmi rychle. Nastolila pravidla výuky s tím, že v případě potřeby můžete zapůjčit i notebooky nebo jinak pomoci. Velmi mile jsem tímto přístupem byla překvapena. S dětmi jste ve stálém kontaktu, dodržujete daný rozvrh.

Konkrétně domácí příprava naší dcery probíhá v daných časech v době, kdy jsem v zaměstnání. Nevím, jak přesně u ní učení probíhá, ale známky má v celku dobré. Samozřejmě, až na matematiku, která je její problém. Zde by potřebovala individuální přístup, ale na to dojde a na to ani nemá on-line výuka vliv. Víím, že se snaží a pracuje na zadaných úkolech.

Celkově Vaši práci hodnotím velmi pozitivně. Víím, že ani pro kantory tato situace není vůbec lehká. Věřím, že v září vše všichni doženete.

Zároveň také děkuji za průběžné informace, ať od Vás nebo paní ředitelky. Děkujeme. **M. Danielová**

Odpovídají učitelé Voss: Jak vám distanční výuka vyhovuje? Funguje vše, jak má?

Domácí vyučování pro mě bylo novou výzvou, přestože jsem už měla zkušenosti s výukou jazyků po Skypu. Náročné je být na příjmu každý den od rána do večera, aby byl člověk nejen přítomen při samotném vyučování, ale byl k dispozici žákům a studentům, kdykoliv to budou potřebovat.

Od začátku jsme měli ze strany školy vytvořené dobré podmínky (zázemí, technická i metodická podpora) a všichni jsme věděli, co máme dělat, což v porovnání s některými školami nebyl úplný standard. Protože učím maturitní předměty ve čtvrtém ročníku, cítím velkou zodpovědnost za to, abych děti připravila co nejlépe, jak je v rámci dané situace možné. A musím (téměř) všechny pochválit, že si to uvědomují a makají se mnou. Takže hashtag #spolutozvládneme získává v našem podání ještě další význam. A já tomu pevně věřím! <3

Hana Janutková, učitelka jazyků

Je to dobrodružství :-). Například očekávání: Kolik lidí se dneska přihlásí na Meet? Kolik lidí vydrží až do konce hodiny? Kolik lidí bude pracovat? Kolik lidí pochopí, že když píšou test na Quizziz potřetí, bylo by už fakt fajn se na něj naučit? Kolikrát mi Meet spadne? Bude zase na něm Excel proklíkávat jako na diskotéce?

Je to zkušenost k nezaplacení, za normálních okolností by nás ani ve snu nenapadlo zkoušet

takové formy výuky. Navíc myslím, že po tom prvním oťukávacím týdnu už zvládáme celkem obstojně práci s technologiemi. A pak ta další pozitivita: Žádné "Schovejte ten mobil, myslíte, že ho nevidím?" nebo: "Hej, vy tam vzadu, ticho." Ani není vidět, jestli se žáci kšichtí nebo ne ☺ A negativa? Ani Meet nenahradí osobní kontakt. Stýská se mi po těch příšerkách.

Když to shrnu - jako provizorium super, ale dlouhodobě určitě ne. Ani se nedomnívám, že předpovídaný vývoj směrem k on-line výuce (tedy nahrazení klasické výuky) je správný krok. Tu osobní interakci s ostatními člověk prostě potřebuje...

Barbara Fessl Říhová, učitelka odborných předmětů

Museli jsme se během března ze dne na den adaptovat na nový režim a začít s výukou on-line. Myslím, že to téměř všichni žáci naší školy zvládli skvěle. Naučili se používat Google Učebnu, kde mají na jednom místě všechny předměty, jedním kliknutím vidí všechny zadané úkoly ze všech předmětů. Je to důmyslný systém, který jim sám připomíná termíny úkolů. Snažíme se, aby výuka byla pestřejší, sdílíme výuková videa, filmové ukázky, kvízy, tvoříme jim testy, pracovní listy. Naším cílem je, aby se naučili, že se učí pro sebe a pro život. Někdy se s nimi setkáváme on-line přes videokonference v prostředí Google Meetu. Se svojí třídou se tímto způsobem vidím jednou týdně, stejně jako mí kolegové se svými třídami. Jsem ráda, že se téměř všichni žáci naučili samostatnosti a zodpovědnosti, že pracují snaživě a dobře.

Moje vlastní děti dostávají ze svých škol úkoly mailem, někteří učitelé jim ani nedávají zpětnou vazbu a práce jim nekontrolují. Necháávají na žácích, aby se všechno sami

naučili, případně se svými rodiči. To považuji za velmi neefektivní. Škola by měla jít s dobou, dnes si lze kliknutím koupit lístek na koncert nebo bedýnku zeleniny, ve všech možných odvětvích nastupují nové technologie, aby sloužily. Stejně tak školy musí učit žáky žít

s novými technologiemi, tyto nástroje umět používat. V době karantény je zřetelně vidět, které školy jsou moderní a na tuto situaci

se dobře adaptovaly a které zaspaly dobu, učí monotónně a neefektivně. **Dagmar Nováková, ČJL**

DOBA KORONAVIROVÁ

Česko v karanténě: Největší krize od 2. sv. války?

Když jsme na začátku roku viděli záběry desítek bagrů, zoufale snažících se budovat nová nemocniční zařízení pro stovky lidí nakažených koronavirem v Číně, málokdo by si dovedl představit, že původně epidemie, která se zvrhla v globální pandemii, může uvrhnout do chaosu a strachu i životy milionů Evropanů. Nyní stojíme v tváři v tvář globálnímu problému a zároveň zkoušce, ve které bojujeme všichni za jeden tým. Jak dlouho se budeme muset omezovat a kolik opatření nás stále čeká? Evropu teď rozdělují postoje jednotlivých států vůči prevenci proti viru. Každá země se ale ptá, kolik lidí musí ještě zemřít?

Ondřej Kříž

Na konci roku 2019 se v Číně rozmohla nová choroba, která byla dosud světem nezaznamenána. Epicentrem nemoci bylo město Wu-chan, později se však virus dostal do celé země. Ta se rozhodla uvrhnout karanténu na několik měst v postižených oblastech včetně Wu-chanu. Do izolace se tak dostalo cca 37 milionů lidí. 11. 2. 2020 dostal vir název COVID-19. Jenže díky volnému pohybu osob po celém světě se nový typ koronaviru začal šířit enormním způsobem a kolem února se dostal i do Evropy, a to do Itálie a Německa. Pak přišel na řadu i zbytek starého kontinentu včetně UK, kde preventivní opatření nadměru podcenili, a Spojené státy. Ty zrušily všechny lety do země mířících k americké pevnině z postižené Evropy.

V Česku se první případy objevili 1. března. Týden na to vláda nechala uzavřít základní, střední a vysoké školy. Studenti a žáci ale doma nejsou, protože by měli prázdniny. Učitelé jim buď z domova nebo přímo z jejich pracoviště ve škole zasílají práce a úkoly, které mají doma vypracovat. Jedná se tak o formu samostudia. Je to naprosto ojedinělá situace, tudíž se zúčastnění zaučují na obou stranách monitorů. Za tuto krátkou dobu, kdy uzavření škol vešlo v platnost, však už existují stížnosti ze strany

rodičů, podle kterých učitelé zadávají svým žákům nad rámec úkolů a povinností, jež musí vyplnit. Diskutuje se také o zkrácení letních prázdnin 2020 nebo i o odložení maturitních zkoušek. Poté se dostavilo i omezení v podobě zkrácení otevírací doby hospod, restaurací atd. Záhy na to ale byla tato zařízení úplně zavřena, včetně kin, divadel a muzeí. Dnes jsou v provozu pouze obchody s potravinami a léky, pouze však s omezenou kapacitou lidí uvnitř. Dále byla přijata opatření ohledně volného pohybu osob a omezení shromažďování. Právě tyto restriktce nejvíce porušují mladí lidé, uvedla organizace WHO.

Krizi pociťuje i zdravotnictví. Zdravotní sestry jsou vyčerpané a sami mají strach i o svoje zdraví. Uvažuje se i o možném nábore zdravotních sester ze středních zdravotnických škol. Denně se ohlašuje tisíce lidí s tím, že si chtějí udělat test na koronavirus, podle kterého by poznaly, jestli jsou nakažené, nebo ne. Jenže v drtivé většině jsou výsledky negativní a zdravotnictví si nemůže dovolit investovat tolik času a energie pro ty, kteří jejich pomoc vlastně vůbec nepotřebují. Nyní mají nárok na testy pouze ti, u kterých jsou příznaky více očividné a závažné. Do nedávné situace byl v naší zemi nedostatek roušek, což vedlo k tomu, že občané byli nuceni si roušky sami doma vyrobit, aby se co nejvíce zabránilo rozšíření nemoci.

COVID-19 silně otřásá základy ekonomiky jak naší, tak i celosvětové. Můžeme si říci, že jsme součástí momentu, který se alespoň minimálně zapíše do historie. Čekají nás ještě náročná období, ale vzhledem k tomu, že se k situaci obecně obyvatelstvo staví zodpovědně, můžeme si být jistí, že celou problematiku zvládneme. Jako národ, totiž začíná-

JSME SOUČÁSTÍ MOMENTU, KTERÝ SE ZAPÍŠE DO HISTORIE. ČEKAJÍ NÁS JEŠTĚ NÁROČNÁ OBDOBÍ, ALE VZHLEDEM K TOMU, ŽE SE K SITUACI OBECNĚ OBYVATELSTVO STAVÍ ZODPOVĚDNĚ, MŮŽEME SI BÝT JISTÍ, ŽE CELOU PROBLEMATIKU ZVLÁDNEME.

me jít světu příkladem, jak by se opatření měla uplatňovat a jak by měla fungovat. Nyní je čas, kdy je nejlepším lékem naděje. Přeci jenom žijeme v civilizované části planety a na světlo světa se dostávají i případy, kdy pacienti tuto nemoc porazili. A je jich stále více a více. Právě z těchto lidí bychom si měli brát příklad. My zatím můžeme pomoci tím, že nebudeme porušovat příkázaná opatření, dbát o svoje zdraví a čas strávený doma v karanténě může zužitkovat tak, že se konečně v době plné spěchu a zmatku budeme soustředit sami na sebe a rozvíjet se. Tuto radu nevydala WHO ani jiná zdravotnická organizace či politická strana. Je to něco, na co si každý musí přijít sám, a pokud tak učiní, svět bude opět brzy takový, jaký jsme ho dodnes znali a kterého jsme si možná nevážili tolik, jak bychom skutečně měli.

Koronavirus

aneb

pomsta matky Země

Linda Hrdá

Koronavirus je dnes už sprosté slovo, které má na svědomí mnoho obětí. Když byl vir jenom v Asii, my Evropani jsme se smáli. Teď nám ale smích utichl. Korona vládne světu. Na jak dlouho? To nikdo neví.

A za všechno může Čína. Nebo ne? První nakažení byli Číňani. Vir údajně pochází z netopyrů, na kterých si "pochutnávali". Polívky z nich obletěly celý svět. Lidé jen nechutně komentovali, jak něco takového mohli vzít do pusy. Lidé v Číně je tak moc, že jsou rádi za každou věc, kterou mohou sníst, a tak jim to nepřijde vůbec divné.

Ale co takhle se na situaci podívat z jiného hlediska. Co když si Země řekla a dost. Rok 2020 odstartoval přímo tragicky. Požáry v Austrálii, zabití iránského generála Solejmáního, kvůli kterému to chvíli vypadalo na válku, a proniknutí koronaviru do světa. A aby toho nebylo málo, má v dubnu na Zemi dopadnout meteorit.

Česko už udělalo mnoho opatření. Nesmí se chodit do

školy, do obchodů s výjimkou potravin a lidé smí jen do práce a na nezbytnou návštěvu. Pomůže to? Zastaví se nákaza a budeme žít jako předtím? S jistotou můžeme říct, že ekonomika půjde dolů. Uzavřeny byly také hranice. Teď je ale asi trochu pozdě. Když si lidé chtěli jet do Itálie, kde korona už řádila, měli si to pořádně rozmyslet. Neměli uvažovat jenom o sobě, ale o celé České republice. V ten moment měli zahodit svoje představy o hezké dovolené a radši vytvořit představy o zdravé zemi.

Vše zlé je pro něco dobré. Lidé si teď mohou uvědomovat svoje priority. Dělat věci, na které neměli zatím čas. Trávit čas se svými nejbližšími. A hlavně si vážit života. Ráda bych odmaturovala ve stanoveném termínu, to je teď moje priorita, uvědomuji si, jak bych radši do školy chodila, než se učila on-line. Zvláštní, nikdy jsem si nemyslela, že zrovna toto bude moje přání. V poličce se každý den koukám na hotovou maturitní práci a doufám, že mi práce, kterou jsem do ní dala, bude k něčemu.

Nejhorší narozeniny v mém životě

Pavčina Švecová

Probudila jsem se do krásného slunného dne, už jen, že svítilo sluníčko, jsem měla hezčí ráno, chtěla jsem v den svých narozenin vypadat hezky. Oblékla jsem si krásné šaty a natočila vlasy. Šla jsem do školy s pozitivní náladou. Po příchodu do třídy jsem byla velice nadšená z překvapení spolužáků, kteří na mě čekali, aby mi popřáli. Už jen tohle mi zlepšilo mnohem více náladu. Začala první hodina a už přišel zlom, začal se řešit koronavirus. Pan učitel apeloval na to, abychom to neřešili. O pár minut později za námi přišla paní ředitelka do třídy a řekla nám o dané situaci, že se bude muset zavřít škola a v tu chvíli mi přestalo bít srdce. Kamarádka mě musela štípnout, nemohla se mi dostat do hlavy myšlenka o uzavření školy.

Po škole jsme s kamarádkami šly na oběd. Nemohla jsem

ani jíst, tak jsem si dala kafe. Každou chvíli mi volala mamka a řešila situaci ohledně školy a potom mi zavolal bratr a já už ten nátlak nevydržela a začala jsem brečet, ani bych nečekala, že ze mě vyjde tolik slz a nářku.

Po obědě jsem jela na internát a modlila jsem se, aby aspoň ten byl otevřený. Přijela jsem a vrátná mi sdělila, abychom se všichni zabalili a odjeli domů, doběhla jsem na pokoj a znovu jsem brečela. Má kamarádka vešla do dveří a šla mi popřát, měla v ruce kytku a znovu jsem se rozbřečela, ale štěstím, že mám při sobě skvělé kamarádky, kteří se mi snažili zpříjemnit moje narozeniny.

Teď už si jen přeji, aby bylo všechno jako dřív. Tolik emocí a smutku, co teď prožívám, je nepopsatelné.

Anketa: Jak „nezbllbnout“ v karanténě?

V hodinách tvůrčího psaní jsme si spolu s OA3 povídali o tom, jak zvládají omezený život v karanténě. Názory našich třetáků si můžete přečíst i vy. Jak nám sluší roušky? Podívejte se sami, fotky posílali žáci z prvního a ze čtvrtého ročníku. Ptala se Dagmar Nováková.

Jak snášíte karanténu?

Moc dobře ne, ze začátku jsem měla dost psychické problémy, jsem strašný extrovert a nedávala jsem pocit, že jsem najednou odtrhla od kamarádů, přítele atd. Pro všechny u nás doma to bylo velmi těžké, jelikož má jeden člen naší rodiny zdravotní problémy, opatrnost a řád v tomto období je samozřejmý. Momentálně k nám přijede alespoň můj přítel a to je jediný můj dovolený kontakt, nakupovat nám chodí maminka kamarádka a vše je pod kontrolou. Snad to co nejdříve skončí a budu se moc vrátit do svého akčního života. (Květa)

Karanténu snáším hodně dobře. Tento stav mi vůbec nevadí, jsem spokojená doma. Škola je pro mě mnohem lepší, zvládnou více věcí doma a k tomu se dostatečně věnuji i škole. Vše potřebné vždy udělám a nemusím u toho trávit 9 hodin. Tento virus není určitě pozitivní a hodně mi vadí, že se musíme neustále chránit před něčím nebo někým, ale dokážu se přizpůsobit a akceptovat toto nařízení. Velmi ráda sportuji, proto mi chybí posilovna, ale dělám všechno proto, abych si sport dostatečně vynahradila doma nebo v přírodě. (Terka P.)

Na karanténu jsem si už zvykla a snáším ji dobře, jen mám někdy smutné nálady a stýská se mi po kamarádech. Je to hodně na psychiku, teda hlavně pro mě, nejsem ráda sama, jsem radši mezi lidmi.

(Pája Š.)

Ze začátku jsem si říkal, že by to mohlo být docela fajn. Čas bude rychle utíkat, budu pracovat v klidu z domova... Ale postupem času to začíná být nuda. Nemůžete si zajít posedět s přáteli, do kina, divadla, žijete s vědomím, že se možná dlouho nepodíváte do zahraničí. Kdyby to bylo možné, koronavirus bych hned vyměnil za normální život.

(Adam P.)

Karanténu snáším docela dobře, vadí mi však to, že před sebou nemám žádnou perspektivu toho, co chci, aby v budoucnu přišlo, a také žiju stejně jako všichni ostatní v absolutní nejistotě.

(Ondřej)

Snažím se ji zvládat nějak rozumně, ráno vstanu, udělám si věci do školy. Odpoledne, pokud je hezky, tak jezdím na kole, abych nebyl furt jenom doma, a když není zrovna příznivé počasí, tak koukám na seriály nebo si hraju s králíkem.

(Tonda T.)

Jak se vám líbí škola on-line? Šli byste raději do školy či je lepší škola z domova?

Škola on-line se mi vůbec nelíbí. Radši bych šel normálně do školy s rouškou.

(Adrian)

Škola se mi líbí opravdu hodně a rozhodně bych to nemě-

Eliška R.

nila ani do budoucna. Předtím jsem školou trávila téměř všechny čas a to mi hodně vadilo. Byla jsem ve škole 8 hodin, pak jsem přišla a dále se učila nebo dělala úkoly, což mi přišlo příliš. Teď zvládám všechno mnohem rychleji a práci, která se stihne na hodině ve škole, stihnu za polovinu času. Učení nezanedbávám, jen využívám toho, že nemusím mít přestávku několik minut, nebo dokonce hodinu, a tak je vše rychlejší. Jsem velmi spokojená a nic bych neměnila. Když si vzpomenu na časy, kdy jsme chodili do školy, 3x týdně do 15:20, tak zpětně vím, že jsem z toho byla akorát ve stresu.

(Terka P.)

Škola on-line mi vůbec nevyhovuje. Hned bych šel do školy a věnoval se učivu tam.

(Adam)

Ani nevím. Zároveň se mi líbí, že mám čas na sebe, ale chybí mi to, že doma to kolikrát flákám, dostávám strašně moc úkolů a školu dělám i ve svém volném čase. Zároveň mi chybí i každodenní výlet do ČB, to, že nejsem zavřená pořád u nás ve městě. A samozřejmě ti kamarádi. Prostě mi přijde, že online se nenaučíme to, co chodíme do školy.

(Květa)

Celkem mi to vyhovuje, ale sedět celý den u počítače je

pěkně na pr*.. a pěkně mě to vytáčí. Radši bych byla ve škole a poslouchala učitele, jak nám vysvětlují novou látku. Takhle je to nanic, protože někdy novou látku nepochopím a ten výklad učitele mi chybí. (Pája)

Škola on-line se mi líbí jak kdy. Někdy nám toho ze školy posílají hrozně moc, že u toho sedím od rána do večera, ale občas se to dá v pohodě zvládnout. Do školy bych šel ale raději, přece mi je už doma smutno a chybí mi kamarádi. Ale být doma má i své výhody, můžu se soustředit na věci, na které jsem neměl při chození do školy moc čas. (Tonda)

Které knihy jste doma v karanténě přečetli?

Pozitivum karantény. Stihl jsem přečíst dvě, i když ne moc velké. Od Marcii Davenportové "Poslední portrét" a od Viktora Fischla "Hovory s Janem Masarykem" ← opravdu s Janem :-). (Adam)

Přečetla jsem Smrt krásných srnců, Petr a Lucie. (Markéta)

Přečetla jsem Romeo, Julie a tma, Bylo nás pět, Osudy dobrého vojáka Švejka. (Pája)

Přečetl jsem si knihy, ze kterých jsem potom psal čtenářský deník. Osudy dobrého vojáka Švejka za světové války a Romeo, Julie a tma. (Tonda)

Přečetl jsem Muži v offsidu. (Adrian)

Upřímně moc nečtu, mám i tak velmi práce do školy. Když zrovna nemám úkoly, což se moc nestává, tak využívám čas na domácnost a různé věci okolo. Občas si použít audioknihy se seberozvojevou tematikou. (Terka P.)

Máte nějaké tipy, jak si karanténu zpříjemnit? A jak "nezblbnout"?

Myslím, že hlavní je to přijmout, dodržovat, co mám! Nejít proti systému! A mně osobně hodně pomáhá cvičení, uvolňují se mi při něm hormony štěstí a myslím daleko pozitivněji. Také můžete dělat to, na co nemáte běžně čas, ať je to úklid nebo vylepšování vztahu s rodinou. Já osobně už si pomalu dávám dohromady věci k maturitě, aby příští rok nebyl tak náročný. (Květa)

Četba knihy, filmy, Netflix, okruh nejbližších přátel. (Ondřej)

Karanténu si můžeme zpříjemnit tím, že si uvaříme něco dobrého a pustíme si dobrý seriál nebo film k tomu, cvičením (jóga, posilování), číst si knížky, když se budeš nudit můžeme pomoci doma uklidit. Nejradši mám volání přes webovou kameru s kamarádka- ma. (Pája)

Můj tip je asi jen chodit sportovat, pokud je to možné, a když ne, tak koukat na filmy nebo na seriály. (Tonda)

Já nejsem typ člověka, kterému by byla karanténa extrémně nepříjemná, takže ani nevím, jestli dokážu napsat nějaký tipy. Mám kolem sebe pořád lidi, pořád komunikuji, chodím na dlouhé procházky a sportuji. Ráda mám ale i čas pro sebe, který vždycky příjemně využiju v nějakém holčičím stylu (masky, manikúrka..) 😊 (Terka P.)

Naučili jste se během karantény něco nového? Např. španělsky, kouzlit s kartami, novou počítačovou hru, háčkovat apod.

Zpracovala jsem hlavně na sobě, zbavila jsem se dost neřestí, co jsem měla, také si vážit jídla a toho, že všeho máme v dnešní době neustále dostatek a také jsem se naučila dost nových fitness cviků. (Květa)

Jediné, co jsem se naučil nebo pro sebe udělal, byl online kurz digitálního marketingu. Na nic víc jsem zatím nenašel, ale určitě by mě něco ještě lákalo. Určitě se začnu víc věnovat angličtině. Jde o jazyk, který se mi moc líbí, a není na škodu naučit se pár zajímavých slovíček navíc. (Adam)

Naučila jsem se cvičit jógu, mamka mě naučila šít na šicím stroji a naučila jsem se upéct beránka na Velikonoce. (Pája)

Nenaučil jsem se nic nového. Jen jsem vyrobil králíkovi novou klec. (Tonda)

COVID

Denis Krátký

Co vy? Co covid?

Co vir, co korunu na hlavě má?

No, co by?

Politici loví pomoc

Jak rybáři ryby

Hlavní hobby

Osoby v karanténě

Ale stále všichni venku

S rouškou přes obličej

Ale cigaretou v puse, thank you

Trocha poezie nikoho
nezabije

Ani v době krize múzy nemlčí. Můžete se o tom tady přesvědčit. Básničky vznikly v hodině tvůrčího psaní v OA4.

Lukáš Vávra

Má hlava, vždy plná srandy a šprýmů,
dumá dny a týdny,

kdy zazvoní hrana

životu mdlýmu.

Nudím se doma a stejně mám stres.

Život v době viru

velkej je pes.

Dva metry od sebe

Maximálně ve dvou

Teď už nás může být deset

Snad bude kam si sednout

Ale radši sedni doma

Nechod' nikam, konej

K dobru všeho lidstva

Nebud' sobec, nebo amík,
okej?

Jen ať to přejde, ať je to pryč

Ten náš novodobý mor

Bylo by to rychleji pryč,

Kdyby člověk nebyl

neponaučitelný tvor

Nadále si ale přeju, ať je to
nějaký fór

Co vymyslel z nějakého fóra

nějaký troll

Nicméně pak mi zbude

jen sklonit hlavu

A napsat "lol"

Koronavirová

Sandy Lebedová

Co se to děje? Co se to stalo?
Něco, co lidstvo nepoznalo.
Kino, školy, všechno je zavřené,
Celkem se bojím, a to né že né.Co bude dál? Kdy půjdu do školy?
Přemýšlím, když dělám zadané úkoly.
Jak bude vypadat maturitní zkouška?
Bude k ní potřeba i ochranná rouška?
Buďme zodpovědní a zůstaňme doma,
Abychom zkontrolovali toho zlého démona.
Máme čas na to být s mámou a tátou,
Tudíž se to nedá nazvat ani ztrátou.Jednou tohle všechno budu vyprávět svým
dětem,
Co prolítlo za zlý virus celým širým světem.

Covižal

Linda Hrdá

Celý svět se smrsnkul do čtyř stěn,
teď všichni doma šijí roušky,
už nejde jen tak chodit ven
a užívat života plnými doušky.Začala doba virová,
bacily vidím všude,
sedím doma v ulici Mírová
a přemýšlím, co bude.Kdy začne škola, co matura?
A co ti mrtví, bezejmenní.
Vždyť jsem jen člověk, křehká ná-
tura,
co žije v době karantenní.Tak ať to všechno brzy přejde
a svět se zase stejně točí,
být pořád doma, to moc nejde,
protože tam se nic nenaučím.

Petr Erhart

Život za sklem

Marek Kos

Sedím u okna a sleduji,
jak se tam všechno mění.
Vztahy, příroda, osobnosti,
starý život už zkrátka není.

Nevím, co se stalo, že svět míří k zániku.
Byla to lidská nemravnost, sobeckost?
Či akorát vůdci zemí šíří paniku?
Hanba jim! Omluvte moji prostořekost.

Stále sedím u okna a sleduji,
jak se tam všechno mění.
Všechny zemřelé mlčky lituji.
Starý život už zkrátka není.

Nyní mohu pouze bezmocně sedět,
pác nikdo není vyvolený, aby budoucnost
mohl vědět.
Nad platonickou láskou pouze sním,
jelikož možná již jiného nespátřím.

Už pouze sedím u okna a sleduji,
jak starý život už zkrátka není.

Koronavirus

Nikča Vobrbová

Blížila se maturita,
pro někoho formalita.
Pro mě je to jenom stres,
v životě mám teď jen pres.

Pan premiér zřídil dnes,
karanténu, každá ves.
Všichni lidi v republice,
ať se červenaj jim líce.
Červené, však od zdraví,
ať je život víc baví.

Lidi, je to vážná věc,
naše domovy, nejsou naše
klec.

Užívejte volných chvil,
kdo z vás dnes s rodinou byl?

Nebuďme tak sobečtí,
jak hlupáci němečtí.

Je to nemoc velmi vážná,
pojdme spřáhnout lana tažná.
Buďme všichni při sobě,
pomůže to mě i tobě.

Koronavirus

Katka Štětínová

Co že je ta pandemie?
A proč si každý ruce myje?
Všichni šijou roušky,
s odstátými oušky.
Nařídít všem,
že zůstat doma se musí.
No jen ať si to zkusí...
Pro Čechy totiž žádný zákon není,
jen čekáme na porušení.
A když se někdo nakazí
a pak na druhého pšíkne,
ten nejvíc ustrašený Čech,
nakonec jenom vzykne

Korona

Terka Bártů

Než korona mne schvátí,
Já chtěl vám pouze říci.
Že býval jsem velký básník,
A teď nejsem nic.

Zavřený v temné místnosti,
Bez svitu lamp.
Bloudím myšlenkami,
Pouze sem a tam.

Připoután k té ohavné nemoci,
Z jejíchž spárů se nevysmeknu.
Oddávám se osudu a cestě,
Kterou již nepodniknu.

Bolestná muka,
Jež sužují mě.
Světla zářící nade mnou,
Již jen zužují se.

Tak nezapomeňte na mne,
Mojí drazí.
Já chtěl vám jen říci,
Že již se neproberu.

Ilustrace Bety Sulkové

ZE ŽIVOTA ŠKOLY PŘED KARANTÉNOU

Projektový den: Evropský parlament ve škole

Adam Pavlíček

Před jarními prázdninami se naše škola vydala do Dukelské 9, kde se konal projekt #EPveŠkole. Ten má za cíl přiblížit středoškolákům dění v Evropské unii a celou instituci jako takovou. Toho se od začátku ujal především Jan Pátek, který vystupoval jako zástupce Evropské kanceláře.

Poměrně zajímavě se snažil Evropskou unii přiblížit. Vysvětlil, na jaké bázi funguje, jak funguje například hlasování v Evropském parlamentu. Zmínil také, že se jedná jen o jednu ze sedmi institucí celé unie. Řeč došla i na brexit. Pátek mluvil především o jeho dopadech a o tom, jak by se nyní už „sedmadvacítka“ mohla změnit.

Následně ho vystřídal jeho kolega. Mladý dobrovolník kampaně Strukturovaný dialog s mládeží Adam Trunečka. Na předchozího řečníka povedeně navázal, a dokonce se mu povedlo založit debatu. Následovala patnáctiminutová přestávka, po které se všichni účastníci rozdělili do tří workshopů.

První z nich nesl název Zasedni v Bruselu. Celkově šlo o simulaci toho, jak funguje Evropský parlament, což mohlo mnohým jeho dění výrazně přiblížit.

Další workshop se jmenoval Mlhavá objektivita. V něm byl kladen důraz především na kritické myšlení. Zabýval se i médií v dnešní době obecně. O to, jak fungují seriózní i bulvární novináři a jak v dnešním světě filtrovat informace.

V prostorách Pedagogické fakulty JU byly k vidění ještě dva workshopy, které byly vesměs stejné. Jednalo se o kvíz s tématem EU, následně obě skupiny odehrály naučnou hru Fakescape.

Vyvrcholením celého dne byla debata s dvěma europoslankyněmi. Jednou z nich byla Markéta Gregorová, druhou pak Radka Maxová. Obě přidávaly své pohledy na momentální dění v Bruselu i ve Štrasburku. Z těchto měst připojily také několik svých osobních zajímavých zážitků. Několikrát i zajímavou a zábavnou formou.

Soutěž Unisim: „Vybuduj úspěšnou firmu“

Hana Šaršoková, Antonín Bednář

SPŠ a VOŠ Plzeň stejně jako minulý rok organizovala soutěž s manažerskou simulací Unisim pro studenty středních škol. Březnové soutěže v roce 2020 se zúčastnily za naši školu dva dvoučlenné týmy, tým 2.B - Matěj Nedvěd, Pavel Müller a tým Večerkářů z OA 3, Václav Kouba a Tonda Tran.

V rámci soutěže studenti řídí svoji založenou firmu, analyzují trh, vytváří produkty a prodejní kanály a optimalizují financování ve firmě.

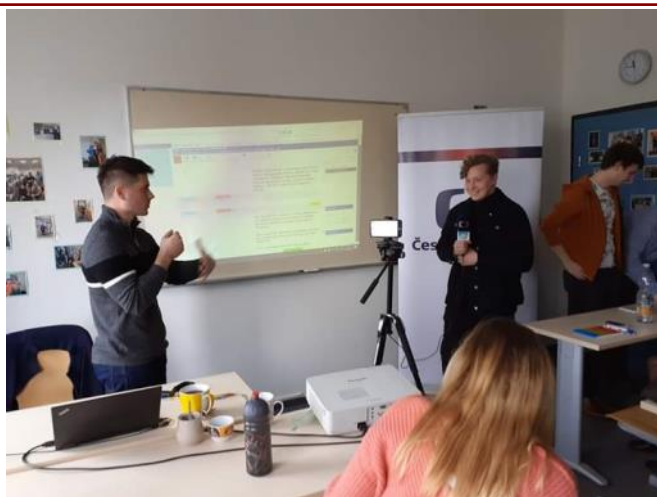
Děkujeme jim všem za účast v soutěži a přejeme jim hodně úspěchů i v jejich "opravdovém" podnikání, pokud se tak v budoucnosti rozhodnou.

Zprávičky ČT u nás ve škole

Dagmar Nováková

Natočit reportáž do Zpráviček nemusí být úplná hračka. O tom se přesvědčili 19. února žáci OA4, kteří strávili den s redaktory České televize pod vedením Petra Kopeckého, dramaturga Zpráviček.

Žáci natáčeli v hodině paní učitelky Kosové, která s druháky probírala témata týkající se Evropské unie, chystali se totiž na mezinárodní setkání do Štrasburku. Reportáž najdete na webu Zpráviček - z 19. 2. 2020. Jak se jim reportáž povedla?

Okresní kolo ve florbale

Jakub Maršán

V úterý 28. ledna se naše dívky zúčastnily okresního kola ve florbale. Tentokrát byl náš start v turnaji velmi komplikovaný a ještě den před utkáním to vypadalo, že nikam nejedeme, protože polovina týmu onemocněla. Naštěstí se v našich třídách objevilo pár obětavých hráček, které za své nemocné spolužačky zaskočily. V těžké základní skupině nás čekaly týmy ze stavárny a obchodky (oba týmy měly ve svém středu profesionální florbalistky). Po horším začátku jsme tímovým výkonem sehráli vyrovnaná utkání, ale bohužel jsme se v útoku trápili a nic nám tam nepadlo. Sřečkou smůlu jsme prolomili až v posledním utkání, kdy jsme soukromou jazykovou školu rozstříleli 4:1 a umístili jsme se tak na konečném 5. místě.

Pochvalu a poděkování za reprezentaci si zaslouží celý tým, který hrál ve složení Terka Bártů, Sandy Lebedová a Nikča Vobrbová z OA4, Natka Krejzová z LOG3, Pája Švecová z OA3, Eliška Stropková z 2. B a Barča Machová, Kája Novotná, Áďa Pufferová a Eliška Semrádová z 1. B.

Jakub Maršán

Exkurze na Letiště Václava Havla Praha

V únoru třetí doplnění o žáky nižších ročníků vyrazili do Prahy na Letiště Václava Havla Praha. Exkurze začala na Terminálu 3, kde jsme se dozvěděli o fungování letiště a plánovaných změnách a rozšíření letiště a potom už nezbyvalo než se o všem přesvědčit na vlastní oči v neveřejných prostorech letiště. Nejprve jsme museli projít bezpečnostní kontrolou, kde někteří zažili dokonce osobní prohlídku. V útrobách letiště jsme měli štěstí, protože jsme viděli přiletět největšího dopravního letadla Airbus A380 ze Spojených arabských emirátů, poznali fungování letiště, shon na odbavovacích plochách a seznámili jsme se s dráhovým systémem včetně nejmodernější hasičské stanice v ČR. Odpoledne následoval rozchod v centru Prahy. Domů jsme se vraceli plni nových znalostí a zážitků. Někteří žáci hodnotili exkurzi jako nejlepší, kterou zažili, a tak nezbyvá než sbalit kufry a vyrazit někam na dovolenou, až nám to karanténa dovolí. Vždyť letecká přeprava je nejbezpečnějším druhem dopravy vůbec!

OLYMPIÁDA Z FINANČNÍ GRAMOTNOSTI

Jakub Maršán

Naši třetíáci se zúčastnili okresního kola olympiády ve finanční gramotnosti. Čekaly je otázky z finančního plánování, úvěrových a investičních finančních produktů, nekalých obchodních praktik a ochrany práv spotřebitele. A náš tým ve složení Nikča Duchoňová, Eliška Hýbková a Pepa Šimko (všichni z LOG3) se v konkurenci neztratili a vybojovali krásné 3. místo, kdy získali stejně bodů jako družstvo na 2. místě, jen měli horší čas zpracování, což je odsunulo na bronzovou příčku.

Všem gratulujeme ke skvělému umístění a děkujeme jim za výbornou reprezentaci školy.

Turnaj ve FINGR PLAY

Jakub Maršán

I přes fyzickou neúčast ve škole jsme se v březnu zúčastnili soutěže ve finanční gramotnosti FINGR PLAY. V rámci soutěže naši žáci museli správně hospodařit s penězi a volné finanční prostředky dobře rozkládat mezi investice a výdaje, tak aby dosáhli stanovených cílů a zároveň měli dostatek financí na pokrytí škod v rámci nenadálých událostí.

Nejvíce bodů získali Terka Bažatová (636 bodů), Barča Smažíková (634 bodů), Kája Korbelová (620 bodů), Kája Kofroňová (616 bodů), Terka Matějková (598 bodů) a Michal Berka (588 bodů). Doufám, že jste si hru užili a něco se při ní také naučili :-).

RECENZE: Muž se železnou maskou na Broadway

„Tak, Bože, masku sejmi mou...“ I po více než měsíci, kdy jsem byla na představení, mi v hlavě hraje tato písnička a nejdnou se mi stalo, že jsem si ji i zničehonic začala zpívat nahlas. Ale písnička není jediný důvod, proč na tento muzikál budu vzpomínat ještě dlouho...

Karolína Korbelová

Příběh o králi Ludvíkovi XIV., který vládne ledabyle a o blaho svého lidu nejvíce sebekmenší zájem, znáte určitě ze stejnojmenného filmu, kde si hlavní dvojroli zahrál Leonardo DiCaprio. I já tento film znám a párkrát jsem ho i viděla.

Když jsem dostala od své sestřenky k narozeninám lístek na tento muzikál, byla jsem radostí bez sebe. Jednak mám ráda muzikály a za druhé... kdo by nechtěl jít na muzikál na Broadway, kde je velká pravděpodobnost, že bude hrát někdo známý?

Producent muzikálu je Michal David s Oldřichem Lichtenbergem a scénář napsali Michal Suchánek s Richardem Genzerem. Krále Ludvíka XIV. a Filipa si zahrál muzikálový herec Jan Kopečný, který si už v prvním výstupu získal jednoho diváka a jeho pěvecké výkony byly nepopsatelné – a jak jsem již jednou zmiňovala: S písničkou „Tak, Bože, masku sejmi mou“ to vyhrál na plné čáře.

https://www.google.com/url?sa=i&url=https%3A%2F%2Fwww.youtube.com%2Fwatch%3Fv%3D-VKQxPldUIQ&psig=AGVaw2Mxz9Uy1jFX0k6MaY7PSF&ust=1588191862090000&source=images&cd=vfe&ved=0CAIQIRwFwMCMUg_6i-kCFO...AAAAAABAI

Dále, kdo v muzikálu vystupoval, byl Václav Svoboda, který se hlavně postaral o to, aby se diváci zasmáli, Oldřich Kříž, Marian Vojtko, Pavlína Ďuriačová, Josef Vágner a další... Nesmím samozřejmě zapomenout zmínit i taneční a pěveckou company, kteří odvedli taktéž skvělou práci.

Muzikál trval 4 hodiny a i přesto, že jsem už na konci byla ze sezení rozlámaná a bolavá, tak si mě muzikál získal a klidně bych na toto představení šla znovu. Nebo pokud budete mít možnost jít na Broadway vy, rozhodně si vyberte Muže se železnou maskou. Rozhodně nebudete svého rozhodnutí litovat a kdo ví, třeba poté už nebudu jediná, kdo si bude zpívat „Tak, Bože, masku sejmi mou...“ :-)

Nebezpečný internet umožňuje zvrácenou zábavu i Ty můžeš být obětí

Veronika Novotná

Marty is dead, seriál, který se nedávno stal vítězem 2. ročníku brněnského festivalu Serial Killer, je jako budíček pro ospalou českou scénu, která byla donedávna definicí pro tiše se valící křoví po pustině.

Neotřelý námět rozhodně zanechal v každém člověku, který o něm uslyšel, alespoň zrnko zvědavosti, které později přerostlo v to, že si tisícovky lidí na portálu Mall.tv užilo divokou jízdu po boku Jakuba Nemčoka. Ten si během let ve filmovém prostředí vysloužil pověst zdatného herce.

Tentokrát propůjčil svůj obličej hlavní postavě pod jménem Martin Biederman, ztvárnil patnáctiletého studenta, deváťáka, který zdánlivě nemá ve svém životě žádné trable. Je perfektním synem, jedničkářem, který má jak spoustu kamarádů, tak i milující přítelkyni. Nezdá se, že je něco, co by ho mohlo zastavit v pokračování svého dokonalého života.

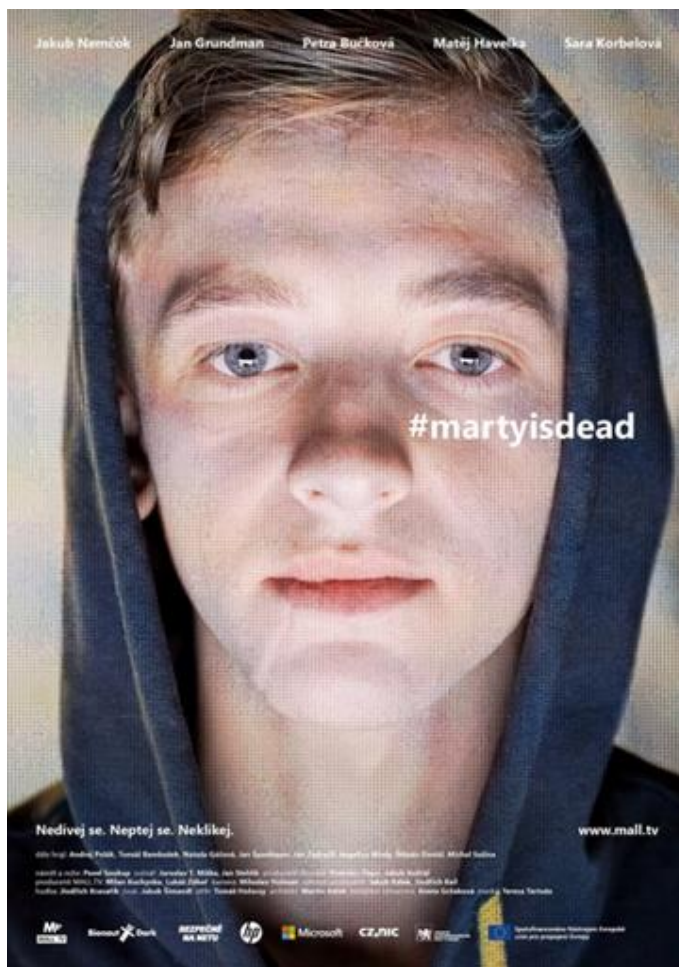
Když ale Marty bez vysvětlení vběhne pod kola aut a zemře, začnou ohledně jeho života na povrch vyplývat tajemství, která neměla být nikdy vyražena.

Příběh nám umožňuje pohled do nebezpečného kybersvěta. Dokáže kdekádemu člověku nahnat hrůzu, zejména rodičům, kterým jde o bezpečí svých často velmi zranitelných potomků. Příběhy o kyberšikaně a kyberstalkingu se zdají z neosobního postoje jako báchorky na strašení malých dětí, zde ovšem připomínají přízračné duchy, kteří se zdají tak reální, jako jsou děsiví.

Témata, která zdánlivě nejdou k sobě, do sebe zapadla výborně. Hlavně těžší, drsnější tropy v podobě dospívání a sexuálního života jsou zpracované do realistické podoby, dokonce i dialog, který probíhá mezi puberťáky, je sympaticky věrný opravdové konverzaci, která by probíhala v reálném světě. Je to příjemná změna od strojených, nerealistických proslovů, kterými jsou české seriály a filmy pověstné a které snad všechny tuzemské diváky nutí jít si radši zapnout novou řadu Riverdale nebo si vrtačkou udělat do hlavy díru.

Petr Biederman začíná tušit, že tragická smrt jeho syna nemusela být nešťastnou náhodou (foto pro MALL.TV Tomáš Hejzlar)

#martyisdead (TV seriál)

Krimi / Thriller / Krátkometrážní

Česko, 2019, 1 h 42 min (minutáž: 9–17 min)

Režie: Pavel Soukup

Potenciál, kterým srší celý webseriál, se projevila zejména v posledním díle, kde bylo odhaleno, kdo za celou věc stál, respektive, na koho byla uvržena vina neprávem. Zajímavým ukončením v podobě cliffhangeru naznačuje možnost toho, že se v budoucnosti dočkáme pokračování a tolik očekávaného odhalení pravého pachatele.

Koncept řetězce plného blackmail materiálu, který se rozrůstá přes osoby na osobu, je velice zajímavý a umožňuje divákovi si představit, jak až daleko asi mohou metaforická chapadla zneužívání sahat. Něco, co vypadá jako obyčejná potyčka mezi puberťáky, která se vymkla kontrole, má zřejmě původ někde v hlubinách internetu. Tam si sedí pravý pachatel, shromažďující citlivý materiál na lidi, ze kterých si poté dělá jen své figurky na šachovnici zvrácené zábavy.

Doufám, že se režisér s tímto konceptem hodlá udělat něco chytrého a velkolepého, protože by byla velká škoda, kdyby celý tento zajímavý a ambiciózní nápad padl na hlavu za pomoci klíše, kterým se dá velmi jednoduše zabít jakýkoliv kreativní projekt s budoucností.

Budu se těšit.

Dopisy třídě OA4 na rozloučenou

Milí spolužáci,

jsem moc ráda, že jsem vás mohla všechny poznat a vím, že mi budete chybět, i když si to někteří možná nemyslí. Za čtyři roky jsme toho prožili opravdu hodně a myslím si, že rozhodně máme na co vzpomínat.

Naše společná cesta začala v prváku, kde se o náš první větší společný zážitek postaral pan učitel Maršán, který se zasekl na Hluboké v lanovém parku a instruktoři mu museli pomáhat dolů. Někdo to možná nebude chtít přiznat, ale zasmáli jsme se všichni.

Další událost, na kterou ráda vzpomínám, je majáles, kde jsme ze sebe udělali parádní punkery a lidi na nás koukali jak na pitomce, když jsme šli městem. I když to nebylo vůbec nic oproti dalšímu roku, kdy se hlavně kluci proměňovali s korunkami v princeznovských šatech po celých Budějicích a vlastně si to docela užívali.

Třešinkou na dortu ve druháku byla voda. Dva dny před odjezdem jsme se strachovali, jestli vůbec pojedeme, protože byla neskutečná zima, ale nikdy nezapomenu na Kubovu zprávu: „Oteplováky, Ibalgin a jede se.“ No a tak jsme jeli a celý výlet si užili. Lidé na nás koukali jak na bláznů, když jsme si po večeři nad stolem fotili, jaké máme krásné ponožky, ale to už je taková klasika. Doufám, že si pamatujete i na naše kamarády, kterým bylo 40+ a byli velmi vděční za naši pubertální společnost. Co si budem, kvůli nim jsme druhý den nebyli moc fit. :-)

Po prázdninách jsme se sešli v nové sestavě, někteří spolužáci přibyli, jiní odešli, a tak jsme se na sebe museli chvíli zvykat. Myslím, že jsme to nakonec zvládli vcelku dobře, i když naše přípravy na vystoupení na akademii tomu prvně moc nenasvědčovaly. Věčně jsme se dohadovali a nadávali si, ale to se stává i v lepších rodinách.

Řekla bych, že více nás spojil maturák naší školy, který jsme si užívali plnými doušky. Hlavně tedy v Paradoxu s paní učitelkou Studničkovou, tam to stálo opravdu za to. Odchod odsud byl teda trošku horší, když si Saška pořádně nepamatovala název ulice, ve které bydlí a hodinu jsme čekaly na autobus, který nás stejně odvezl na nádraží místo k lgy. :-)

Moje třídě,

uteklo nám to hrozně rychle. Díky bohu. To teďka nemyslím, že bych vás už nechtěla vidět, ale spíš, že můžeme začít žít ten pravý dospělácký život, na který se já osobně těším. Hrozně ráda bych napsala, že za čtyři roky z nás vyrostli dospělí a zodpovědní lidé, ale to bych lhala. Kdyby v naší třídě byla schovaná kamera, přihlížející by si jenom klepal na čelo. Jenom naši kluci můžou totiž testovat, co se stane, když nechají mlíko na policice nekonečně dlouhou dobu.

Budu na vás vzpomínat ve velkém. Na hodiny angličtiny mě vždycky připravila Štěpánka s jejím vyděšeným výrazem. Pan učitel Lísa byl její noční můra. A nebylo hodiny, kdy by mě nerozesmála. Vlastně se to stává doted'. Cenu za nejvíc stresujícího člověka bys dostala právem. Kočka ve třídě se nevidí zrovna často. Když jí Viki Němců přitáh-

Samozřejmě nesmím opomenout náš poslední školní výlet na vodu, protože byl opravdu výživný. Hned ráno jsme společně se Sandy, Márou a Alexem nestihli poslední městskou do Boršova, takže jsme volali panu Musilovi a domluvili jsme se, že přijedeme rovnou do Krumlova. No a tam přišel kámen úrazu, protože jsme nevěděli, kam se máme vrátit. Kdo by to byl řekl, že se ztratíme zrovna v takové sestavě? Ale užili jsme si to, no ne? Nezbylo nám tedy nic jiného než zavolat Evě z logistiky, že jsme se ztratili už na nádraží a že nevíme, kam dál. Díky bohu nám poradila a my se v pořádku dopravili až do kempu. Tam jsme naskákali do raftů a nechali se unášet vodou, teda aspoň na našem raftu jsme to tak praktikovali. Večer jsme samozřejmě zase dělali ostudu, jako tomu bylo zvykem. Druhý den jsme oproti předchozímu dni zabrali a pádlovali, co nám síly stačily, protože už jsme spolu byli moc dlouho, že Sandy, Máro, Saško a Terko? :-) Díky bohu jsme se nepozabýjeli a v klidu dopluli zpět do Boršova, kde na nás čekaly věci. Tím v podstatě skončil náš předposlední rok na střední škole.

První půlku čtvrtáku jsme strávili především dohady o našem maturitním plese a právě tady se nejvíce ukázalo, že jako třída umíme držet pohromadě. Když jsme se domluvili ve třídě, nebylo až tak těžké komunikovat s druhou třídou, no i když... Každopádně na tom až tak nezáleží, důležité je, že se nám povedlo něco neuvěřitelného, na co budeme vzpomínat celý život. Někteří, teda hlavně podle fotek a videí, ale i to se počítá! Jsem na nás pyšná, jak jsme se dokázali spojit, komunikovat a přemýšlet o detailech, aby to bylo perfektní. A bylo, dodnes slyším od lidí, že to byl nejlepší maturák, na kterém kdy byli, a musím říct, že mě to hřeje u srdíčka a doufám, že i vás.

Samozřejmě jsme toho zažili mnohem více, ale to bych mohla psát do nekonečna. Díky za vás, mám vás ráda a těším se, až se s vámi uvidím v našem rodinném prostředí, které jsme si vybudovali.

S láskou Míša

la, všichni si museli myslet, že není normální. I když to ona není (Samozřejmě v dobrém). Takhle bych mohla jmenovat další, ale to by mě už bolely prsty.

Nikdy s váma nebyla nuda. Jo, někdy jsem si v hlavě řekla, že už to tu s váma nevydržím, ale jenom chvíli, přísahám.

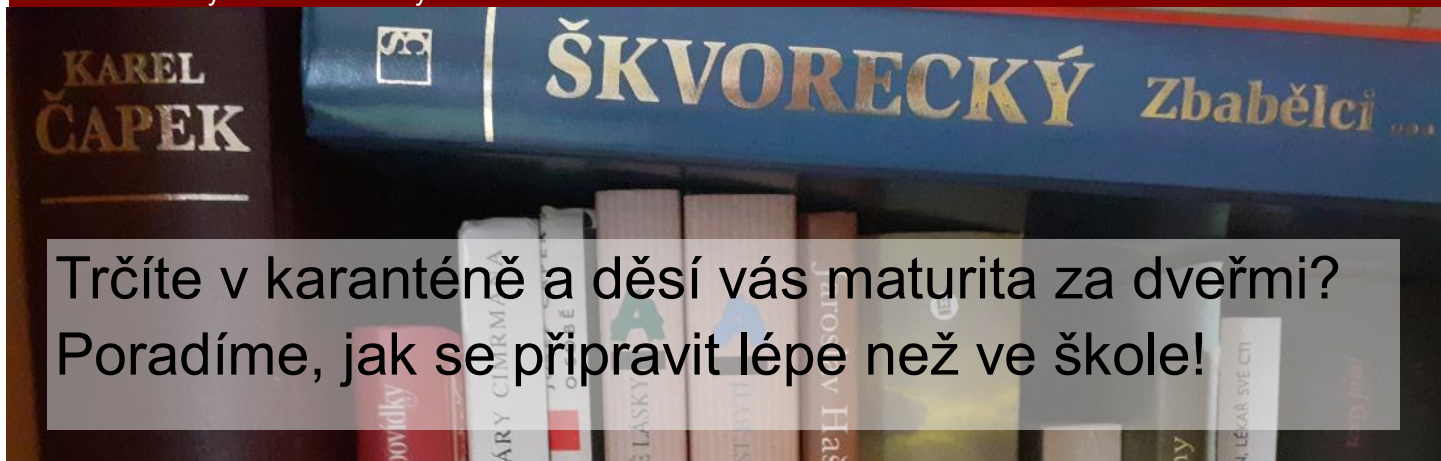
Být s váma ve třídě byl zážitek jako jízda na horské dráze. Ze začátku se hodně bojíte, ale když nasednete, zamílujete si to. Byly chvíle, kdy jsme se nemohli vystát, ale kdo je nemá, že? Všichni jsme dokázali, že se na sebe můžeme spolehnout, a když spojíme síly, jde nám to skvěle. Hlavně jsme si ale vytvořili to slavné rodinné prostředí, které nám naše škola slibovala.

Tak ať se vám všem daří, ale ne zas moc, abych si pak nepřipadala jako největší ztroskotanec.

Linda

Píší studenti Vyšší odborné školy...

Trčíte v karanténě a děsí vás maturita za dveřmi? Poradíme, jak se připravit lépe než ve škole!

Jak na přípravu k maturitě, když nechodíte do školy? Uvidíte, že s pomocí internetu je to dnes mnohem snazší, než si ještě před patnácti lety dovedli starší spolužáci představit. Protože ve třídě je rychlost kolektivu určena nejpomalejším článkem a připraveností vyučujícího, bude toto dokonce zcela na vás, jak si časově svou výuku rozvrhnete a nebude vás nikdo ani zdržovat, ani obtěžovat nesmyslnými úkoly. Pojdme na to.

Babara Chvállová

U předmětů je potřeba mít k dispozici maturitní okruhy, které by vám měla škola poskytnout. Pak si tyto okruhy projedte a budete se pít, kde k nim vzít materiály, ze kterých se učit. Ti pilní budou jistě mít nepřeborné množství poznámek a my ostatní, kteří jsme v lavici jen spali s hlavou na batohu, budeme muset trochu hledat. Předměty, kterých se týká státní část maturity, tedy matematika, český jazyk a cizí jazyk je možné navíc ještě projít na stránkách Cermat (<https://maturita.cermat.cz/>), kde si můžete stáhnout testy z předchozího roku 2019. Stačí v menu zvolit „Testy a zadání“ a pak požadovaný předmět. Zadání testů pro letošní rok bude sice jiné, ale alespoň si uděláte představu o složitosti a rozsahu látky, kterou bude potřeba zvládnout.

Pro zvládnutí literárních děl, která jsme jistě všichni poctivě četli, bude stačit asi nejobsáhlejší katalog literárních děl na studentském undergroundu Český-jazyk.cz (<https://www.cesky-jazyk.cz/ctenarsky-denik/>). Vyhledávat můžete podle autora, nebo podle názvu díla. Rozborů jednoho díla tam můžete najít hned několik. Nemusíte tedy zoufat, že ve vaší knihovně je místo knih jen sbírka plechovek od vypitých energií. Dobrým zdrojem učebních materiálů jsou otázky vypracované ostatními studenty z minulých let. Někteří z nich je dávají k dispozici na sdílené studentské komunitní servery jako například server „Všichni všem“ (<http://www.vsichnivsem.cz/maturitniotazky>) nebo server „iMaturita“ (<http://www.imaturita.cz/>).

Velice užitečným nástrojem k samostudiu nejen k maturitě, je video server YouTube.com. Od svého spuštění v roce 2005 se svým obsahem přednášek všeho druhu přiblížil důkladnému koncentrátu veškerých učitelů téměř všech škol a v mnohém je i převyšuje. Výhodou je, že oproti přednášce, si můžete přednášejícího pustit opakovaně a v kteroukoliv denní dobu. Z matematiky mohu namátkově zmínit například výbornou sérii přednášek na kanálu Dr. Matika (https://www.youtube.com/channel/UCM_zudhTi5AxpBZDM46Dajw) nebo kanál Edufix.cz (<https://www.youtube.com/channel/UCv9XUhyTkrNgNlry9B7cVyQ>), kde je také dostupná celá řada přednášek z českého jazyka. Cizí jazyky (tedy alespoň angličtina a němčina) a jejich gramatika je zase pěkně uceleně probraná na kanálu „i-Lector“ (<https://www.youtube.com/channel/UCv9XUhyTkrNgNlry9B7cVyQ>).

www.youtube.com/channel/UCNqjSBKeOIPv_k8ZztJQgdA).

Obecně však je potřeba říci, že spíše než ucelený kanál obsahující kompletní přípravu k maturitě z daného předmětu, bude vždy potřeba vyhledat přednášku na konkrétní téma, které se zrovna učíte, tak budete mít mnohem více výsledků, ze kterých si můžete vybrat kvalitního přednášejícího, případně si pustit pro důkladné pochopení přednášek na toto téma i více než jednu.

Pokud vám navíc není proti srsti si za přípravu k maturitě připlatit i nějaký peníz z víkendových brigád, můžete využít například portálu LearnTube, kde jsou k dispozici videokurzy přímo vedoucí k maturitě (<https://learntube.cz/>). U každého kurzu je vždy pár lekcí zdarma, aby bylo vidět, za jak kvalitní informace se případně bude platit. Dlužno podotknout, že portál si zakládá na pečlivém výběru kvalitních lektorů.

Pokud přeci jen patříte k milovníkům staré doby papírové a rádi byste do knihovny, abyste se mohli zavalit tištěnou literaturou, budete muset počkat do 4. května, kdy se otevírá Jihočeská vědecká knihovna a její pobočky. Některé z knihoven nabízejí ke stažení ebooky: Buď ve formátu PDF nebo i ve formátu pro elektronické čtečky knih, pokud takovýto zařízením disponujete. Některé z nich vám dovoluují knihy stáhnout zcela zdarma, což je případ třeba Městské knihovny v Praze (<https://www.mlp.cz/cz/katalog-on-line/eknihy/>) jiné vyžadují registraci a následnou „zápůjčku“ na stanovenou lhůtu. Po vyplnění registračního formuláře online si pak můžete pro svou čtečku zapůjčit knihu například v Knihovně města Hradce Králové (<https://www.knihovnahk.cz/pro-verejnost/sluzby/pujcovani-e-knih/>), aniž byste fyzicky museli opustit pohodlnou karanténu vašeho pokojíčku.

Z maturitní zkoušky v této době nemějte přehnané obavy. Jak praví studentské úsloví: „Maturita, formalita“. Učitelé navíc budou jistě shovívaví a vzhledem k situaci vám ledcos odpustí, pokud jste celé roky na škole pracovali svědomitě a nedělali problémy. A pokud se nezadaří, zbývá než použít další studentské úsloví: „Někdo září, jiný v září“. Hodně štěstí.

Velikonoční tradice a kruté kratochvíle

Barbora Chválková

K velikonočním svátkům patří v našich krajích od pradávna spousta zvyků. Pečení mazance a beránka, pletení pomlázek, šlehání děvčat, polévání chlapců vodou a také barvení vajíček. V některých zemích to však dotáhli ještě dále. Nebarví jen vajíčka, ale rovnou celá kuřátka.

Děje se tak v některých asijských zemích, ale také v Jižní a Severní Americe a nezřídka i v zemích Blízkého východu. Barvení probíhá buďto vpravením barviva do vajíčka ještě před vylíhnutím kuřete injekčně přímo k embryu, nebo po vylíhnutí tak, že se kuřátka polijí barevným roztokem různého složení a barvy a pak se ručně doslova promíchá a vetře do chmýří. Připadá vám to zvrácené? Tak čtěte dále.

Proč se toto dělá? Dětičky si rády hrají, a pokud je jejich hračka dostatečně interaktivní, pohyblivá, rozuměj živá, baví je hra o to více. Většina z kuřátek však dlouho nepřžije, a to zejména kvůli poranění při promíchávání v barvě nebo kvůli toxicitě samotného barviva. Takže dítě se z nové hračky dlouho neraduje. Když ale přežije déle, nastává problém, když hračka dítě omrzí. Většinou takové zvíře nakonec končí na ulici někde u popelnic.

Pohoršujete se nad takovým byznysem? Nechápete, proč si nedokážou lidé najít takovou zcela nezávadnou kratochvíli jako my ostatní? Třeba barvení vajíček? Jenomže

pozor! Když se podíváme na barvení vajíček, nejsme s krutostí o moc dále. Jak je to možné? Odkud vajíčka pocházejí? Ze supermarketu přeče. Tak se dostávají z halových, klecových nebo tzv. free-range chovů. Ve všech případech jde o to, že někde je ve více či méně hrozných podmínkách umístěno několik nosnic nebo-li slepic, šlechtěných pro maximální produkci vajec a ty pak jen „vyrábí“ tuto „pochutinu“. Těch nosnic jsou nekonečné tisíce a všechno jsou to samice. Ale kde jsou samci? Ti se k této produkci nehodí, takže co s nimi? Jsou to vedlejší produkty při výrobě vajec, které je potřeba zničit. Takže hned po vylíhnutí jsou kuřátka vytříděna na samice a samce. Zatímco samice se mohou těšit dožití maximálně 3 let, samci končí prakticky hned po vylíhnutí v obřích mlýncích, kde jsou okamžitě zabiti a rozemletí zaživa. Třídící pracovník je tam hází jako kusy hadru. Někde se samci likvidují naházením do pytlů a následným udušením.

A teď co je horší? Jedno je ostentativně ukazováno veřejnosti jako špatné a zavržení hodné a druhé se děje pro blaho našich žaludků skrytě, abychom to neviděli, a je to tedy bráno jako správné. Podle mého soudu je však obojí stejně hrozné a nemělo by se dít. Obojí je však v tržním hospodářství taženo poptávkou. Dokud budou lidé jedno i druhé podporovat svým nákupem, bude se tak dít stále.

V DUBNU DO BAZÉNU A MŮJ OCHOČENÝ CHLUP

Karolína Formánková

Neoprén. To je můj tajný recept na dubnové radovánky v bazénu. Člověk se nějak potřebuje zabavit. To víte, my jsme taková ta typická spontánní rodinka, kterou sousedi nenávidí už jen z principu. Řvu jim pod okny z bazénu, že ta voda je setsakramentsky ledová, zatímco můj bratr již pátým dnem za zvukového doprovodu drsných písniček, vykopává za garáží masový hrob. „Je to prorostlý ostružinami,“ tvrdí. Všichni však moc dobře víme, že má v plánu vybetonovat další kus zahrady a koupit si další auto. Zase. A to si stěžuje na svoji přítelkyni, že příliš rozhazuje za nové oblečení. Evidentně ale není jediná, kdo má problém s nadměrným utrácením peněz za nepotřebné věci.

Abyste si nemysleli, že se jen dětičky nevyvedli, můj tatínek má také úžasné nápady. Včera viděl reportáž na Nově o otevření lyžařských sjezdovek někde v Jeseníkách a teď tu maže lyže a horlivě obvolává své přátele, že vyrazí na hory. Čtyři hodiny vzdálené hory. Maminka nad tím jen nemístně kroutí hlavou, poslední týden je imobilní důsledkem prasklého meniskusu. Ví, že našim nápadům nyní nemůže nijak odporovat, leda by se odkulhala na příjezdovou cestu a lehla si na zem jako zapálený protestant přivazující se ke stromu. A tak nás jen podporuje s flaškou slivovice v ruce, občasně nabádá k alkoholismu, a pozoruje naše diskutabilní činy.

Po večerech, když konečně zanecháme všech manýrů, usedáme k televizi a sledujeme filmy, na které jsme neměli do doby karanténové čas. Naším oblíbeným snímkem se stal Klub rváčů, který pojednává o trochu šíleném Bradu Pittovi a jeho nakonec ještě šílenějšímu kamarádovi Edwardu Nortonovi. Ke konci vám spadne brada, to zaručuji.

Když nejsem v práci, mimo jiné se starám o divoké morče. Má nejlepší kamarádka, jakožto zdravotní sestřička v místním domově seniorů, se nechala dobrovolně zavřít do karantény a již druhým týdnem nepřetržitě pracuje. Tvrdila, že by se doma jinak nudila. Dala mi tedy na starost její nové morče, jejího prvního domácího mazlíčka vůbec

(když nepočítám obřího šneka, kterého jako dítě chovala - toho bych ji tedy rozhodně nepohlídala). Chlupinka, jak rozčepýřeného hlodavce pojmenovala, je ještě mimino a velmi bojácné, co se lidí týče. Je znát, že za ten měsíc, co si ho Karolína, má kamarádka, pořídila, se ho značně bála dotknout. Avšak já, velkosrdnatá pro každé stvoření, jsem začala praktikovat projekt „Miluj své morče“. Několikrát denně tedy Chlupa, jak hlodavce zkráceně nazývám, vytáhnou z klece a dělám jakoukoli aktivitu, aby si zvíře navyklo na lidský dotek a pochopilo, že mu neublížím. Co já vím, jestli je to tak správně, ale z Chlupa se po pár dnech vyklubalo poměrně společenské a sebevědomé morče, které mi postavením na zadní vždy dá najevo, že udělá bobek. Vybudovali jsme si tudíž komunikaci a já nyní poznám, kdy to na ni jde. No není inteligentní? A to je v Jižní Americe jedí...

fejeton

Karanténa je nakonec poměrně prospěšná pro duchovní zdraví, zjišťuji.

Probouzí v nás cíle a touhy, nutí nás uskutečnit dlouho plánované sny. To mě přivádí k jednomu heslu, které jsem teprve nedávno někde četla. „Nepřemýšlej nad tím, co tě jednou udělá šťastným, přemýšlej nad tím, co by tě mohlo udělat šťastným teď.“ Nejsem si jistá, kdo to řekl, ale velmi to mnou rezonovalo. Lidé neustále sní o lepší budoucnosti a jak budou šťastní, až se jim splní sen. Je však nutné si uvědomit, že cesta je důležitější než samotný cíl. Cesta je to, co nám dá nejvíce. Proč si tu cestu nepříjemnit maličkostmi? Maličkostmi jako porozumět morčeti, kdy potřebuje čůrat? Skočit do bazénu, protože chcete, přestože ještě není léto? Dát si k večeri snídani, protože na to zkrátka máte chuť? Předstírat zájem o drahé auto, na které nemáte, jenom protože se odpoledne nudíte a chcete, aby vás někdo hýčkal, protože si myslí, že jste nechutně bohatí? Osobně odzkoušeno, mimochodem.

Život je krátký, karanténa je dobrou příležitostí dělat malé hlouposti, které jste chtěli vyzkoušet už jen z principu. Dejte si sedm káv za den, protože chcete zkusit, jestli večer usnete. Když tak se jednu noc nevyspíte, svět se nezboří. Nebudme nudní.

Jak je důležité číst Stmívání

Příběh, který napsala a ilustrovala Veronika Novotná

Při pohledu do minulosti vidím zářné bílé bludičky, symbolizující všechny hezké zážitky, kterými jsem si prošla. Jejich jemné světlo ale nade mnou nikdy nemělo moc, alespoň ně takovou, kterou bych dennodenně pociťovala. Z čeho jsem jako člověk nejvíce vyrostla, byly ty miniaturní, ale silné černé díry, které mě i po letech stále stahují do sebe. Zejména léto, kdy jsem přišla o babičku.

Nechci nudit s klíše v podobě vět typu: „Bylo to jako zlý sen“, „Najednou se všechn svět zastavil“, určitě jste to slyšeli už milionkrát, v časopisech, v románech, v laciných telenovellách. Jsou tu mnohem jednodušší způsoby, jak tuhle bolest popsat. Bylo to jako... prázdno. Pamatuji si to ráno, kdy jsem odcházela s úmyslem odjet do Prahy. Na ramenech batoh, v ruce taška plná oblečení a sladkostí, v jemném vánku se mi třepotala havajská košile a ve slunečních brýlích se mi zrcadlily bodavé letní paprsky, které již od sedmi od rána žahaly jako pohlazení od medúzy. Všechno, co jsem v tu chvíli chtěla, bylo to, abych naskočila na autobus a nechala se odvézt vstříc týdnů plnému radosti v srdci Prahy. Čas jsem si kontrolovala na mobilu, ve kterém mi znenadání vyskočila smska od mámy. „Zavolej mi hned, jak budeš moct.“ Volala jsem jí při čekání na autobus, sekundy od zlomeného srdce, aniž bych o čemkoliv věděla. Když se na tuhle vzpomínku koukám zpátky, měla jsem se na to vykašlat. Pamatuji si vše, co mi říkala, úplně přesně. Ptala se, kde jsem, jestli jsem už vyjela a jestli nemůžu zůstat. Já jí odpovídala s úsměvem na tváři, ale lehce pasivně agresivně, že mi už v dálce jede autobus a že už tu zůstat nemůžu, že neznám její důvod, ale měnit týden v Praze za další utrápený víkend sama s mámou měnit nemůžu. „Nejezdí. Prosím nejezdí.“ „A proč teda ne?“ „Babička umřela.“ V ten okamžik mi spadlo srdce až do žaludku. Bylo to, jako když se urve lustr a s otřesem padne na mramorovou podlahu vybydlené, dávno opuštěné vily. Jako z dálky mi zněla ozvěna jeho pádu a ohlušovala mě natolik, že jsem ani nezaznamenala, že přede mě dojel můj autobus.

Všechno, co se stalo poté, bylo jako běh ve vodě. Dlouhé, namáhavé, pomalé a bolestivé. Roztřesené kroky mě dovedly zpět domů, kde jsem si sedla na pohovku a upřeně zírala na roh pokoje, poslouchajíc hodiny, které tiše tikaly na zdi v kuchyni. Ptáci venku zpívali, vítr si pohrával kdesi daleko se zvonkohrou, stromy jemně ševelely a v mé hlavě malá ubrečená holčička křičela do vyřvání hlasivek. Je pryč. Je pryč, navždy pryč a už s tím nemůžeš nic udělat! Co bylo dál si každý dokáže alespoň obrazně představit. Setkání s mámou. Slzy. Obvolávání příbuzných. Další slzy. Slova nemohou nikdy popsat, jak moc to bolelo, ale pohled do očí mě a mé mámě vypovídal o tom, kolik síly jsme musely vynaložit na to, co se dělo potom. Když máte s někým problém, čekáte na druhou osobu a na to, až si sednete a společně to vyřešíte. Ale tady jsme na nikoho nemohly čekat. Měly jsme strávit týden samy doma, s tátou v cizině a bráchou na táboře. Nemohly jsme jim nic říct. Nechtěly jsme jim kazit jejich hezké chvíle.

První den byl jako divný sen, který se vám zdá jen při polo-probdělých nocích ve spárech horečky. Sny, které nedávají smysl a kde na vás mluví lidé, které jste nikdy neviděli, sny, kde se vám pod nohama láme zem na kusy a kde necháváte

všude kam jdete, stopu v podobě malých loužiček stvořených ze slz. Další dny jsem si pomalu ale jistě uvědomovala, že čas se nezastavuje, že je to klub, který má otevřeno 24 hodin denně a za kterého neutečete, pokud si to vyhazovač vzadu v chodbě nebude přát. Jsme všichni zmatení tanečníci, kteří na parketu tancují, dokud je nějaký svalovec bez obličeje nevezme za límeček a nevyhodí za dveře, které jsou skryté za vším tím pozlátkem a krásou, někam do neznáma. Procházení se po bytě člověka, který vás před pár dny navždy opustil, je neskutečně těžké. Vidět všechny ty věci, poslední zvětralý

šálek kávy na stolku vedle gauče, rozečtenou knihu... Máte neustále pocit, že si to tady jen odložil, že za chvíli doleje mléko, že si brzy zase sedne zpátky, aby si dočetl konec románu. Televize není puštěná. Rádio také ne. Nikdo si tu radostně nepošlapuje do rytmu, v kuchyni na plotně nebulbá rajská polévka. Je tu ticho.

Chodila jsem po bytě, jako bych něco hledala, ale ve skutečnosti jsem jen hledala a vdechovala plnými doušky tu auru, kterou za sebou babička nechala. Prach v horkém letním slunci zlatě zářil a zase zpátky usedal na koberec, na stůl a křeslo a hlavně do zdánlivě nekonečné knihovny. Bylo mi strašně, když jsem prsty přejížděla po stovkách knih, které babička během svých sedmdesáti let nasbírala. Milovala knihy, byly to její průvodci životem a vyčetla z nich snad všechnu moudrost světa, kterou se mi poté snažila marně předat. Těžko puberťákovi vysvětlíte koncept času, který uhání kupředu jako splašený kůň, dokud se někoho neztratí a neuvědomí si, že jednou takhle taky skončí. Můžu vám říct, že jsem více neposlouchala. Viděla jsem tu lásku, kterou babička do knih vkládala. Čas si na její mysl vylámal zuby, na jejím těle si ovšem smlsнул. Když bolestivě přišla o jednu ze svých velkých vášní, zahrádku a své milované květiny, jediné, co jí zbylo, byly její knihy. Marně jsem jí hodiny učila, jak se zachází s počítačem, marně jsem jí vysvětlovala koncept internetu. Ví, že se snažila, ale jejímu srdci byla vůně papíru bližší a to se do její smrti nezměnilo.

Klekla jsem si ke knihovně a přejela jsem pohledem po knihách, které mi už kdysi dávno odkázala. Bylo na nich vidět, že tahle sbírka byl její klenot, její pýcha a radost. Proto si skoro každou knihu vlastnoručně obalila a láskyplně uložila na dané místo.

A běda, když jste knihu vrátili na špatnou policičku. Kladla mi na srdce, ať se zuby nehty peru i za tu poslední knížku, protože věděla, že její dcera – moje máma, si nikdy pořádně ke čtení vztah nevybudovala. Já milovala, když mi po večerech jako malé četla pohádky. Každé narozeniny a Vánoce jsem dostala novou knížku, která byla jak jinak, než vlastnoručně obalená. Četla moje příběhy a dělala mi osobního kritika a redaktora pokaždé, když jsem jí s notnou dávkou odvahy dala to privilegium si přečíst něco z mého šuplíku. Pokaždé jsem měla pocit, že to vkládám do rukou člověka, který se mi nebude vysmívat a který bude brát moje psaní vážně. Hodně to pro mě znamenalo a mám pocit, že to svým způsobem i z části vytvořilo to tiché, ale silné pouto, které mezi námi až do úplného konce bylo. S knedlíkem zaseklým v krku musím uznat to, že jsem se ji mermomocí snažila dotlačit k tomu, aby sepsala svoje vzpomínky, příběhy, kterými mě rozveselovala a udivovala. Proto jsem jí učila pracovat na počítači a doufala jsem, že mi po ní něco zbyde. Jediné, co jsem v jejím notebooku našla za psaní, byly rady a tipy, které vyčetla z knih. Všechny byly o tom, jak alternativními způsoby vyléčit rakovinu. Našla jsem tam ale také pět věcí, které jsem jí tam kdysi vložila a které nikdy nesmazala. Bylo to něco, co byste do téhle elegantní postarší dámy, která se celý život inspirovala stylem Marilyn Monroe a Coco Chanel, nikdy v životě neřekli. Pět filmů ze knižní a filmové série Stmívání.

Babička byla známá tím, že četla opravdu všechno. Milovala alternativní medicínu a knihy od Janči, kterých měla skoro přes sto a kterými jsme byli všichni štědře obdarováni. Také milovala humor a všechno, co ji dokázalo rozesmát i přes temné časy, kterými procházela. Kromě knih od Ivanky Deváté a Haliny Pawlovské překypovala její knihovna humoristickými romány. Mnoho let dozadu mě přiměla milovat Saturnina a na mé poslední narozeniny, které jsme byly spolu, mi dala jeho druhý díl. Opět vlastnoručně obalený. Detektivky, humoristické romány a medicína, to byly knihy, které pro ni byly typické. Ale speciální místo v jejím srdci mělo navždy Stmívání. Když jsme na sérii koukaly společně jednoho večera na Nově, bylo vidět, že se v ní něco pohnulo. Ten příběh milovala celým srdcem a já nikdy doopravdy nepochopila proč. Měla jsem ho také ráda, moc moc ráda, ale jeho esence se mi nikdy nedostala pod kůži tolik jako mojí milované babičce. Víím, že mě tenkrát nadchl natolik, že mé dvanáctileté já sepsalo příběh na jeho počest. Byl to nápad, který se mi zrodil v hlavě skoro okamžitě a vyklíčil natolik, že se původně plánovaných 5 stránek rozrostlo na 78. Když jsem si příběh později přečetla, zjistila jsem, že jsem povědomě okopírovala celé Stmívání a byla jsem z toho smutná, protože jsem věděla, že tohle není originální tvorba. Babička ten příběh ale milovala. Strávila hodiny tím, že mi text opravovala a učila mě, kam se mají dávat čárky a že za ně se VŽDYCKY musí dělat mezera. Naučila mě pořádně psát i a y a poprvé ve mně zažehla spisovatelskou vášeň, když mi řekla „Chci pokračování.“

Nikdy jsem ten příběh nedokončila, ale připsala jsem 40 stránkový druhý díl. O mnoho let později jsem ho vytiskla a darovala babičce k narozeninám, která ho s úsměvem na tváři a s nostalgií v srdci přijala. Ten den, kdy umřela, jsem ho našla v pracovně na stole, čerstvě vytažený, ne zastrčený někde ve skříni, jak jsem se původně obávala. Velká knihovna, ve které byly všechny knížky, měla malou sestřičku, které si člověk normálně při vstupu do pokoje ne všiml. Byla zakrnělá, ale měla veliký význam, jelikož v ní byly jen knihy, které buď babička aktuálně četla nebo pro ně chtěla speciální místo. Celá jedna policička byla vyhrazená speciálně pro Stmívání.

Měla speciální edici s tvrdým obalem pro všechny díly, které byly vydány, od Stmívání do Rozbřesku. A hned vedle toho byl ještě jeden speciální díl, který byl z pohledu Edwarda a ne Belly. Byla to kompletní sestava a také jediná sbírka knih, na kterou neusedal prach, protože je babička neustále četla znova od začátku až do konce. Ten den, kdy ji mamka našla na gauči bez života, měla Nový měsíc otevřený vedle sebe.

Když jsem byla menší, přišlo mi to komické. Přišlo mi zvláštní, že tak elegantní a kultivovaná žena četla „brak“ jako je právě Stmívání. Nesedělo mi to k ní a dlouhou dobu jsem si s ní z toho dělala i legraci, samozřejmě v dobré, zdravé míře. Babička mi i často ukazovala fotky hlavního herce, který ztvárnil roli Edwarda a rozplývala se nad tím, „Jaký je to fešák!“. Byla tím unešená. Když jsem seděla sama v tichém pokoji, obklopená knihami, které jí kdysi patřily, vzpomínala jsem. A přemýšlela jsem nad tím, čím babička vlastně byla. Byla mámou dvou velmi chytrých a úspěšných dětí, které ji milovaly. Byla babičkou tří vnoučat, které vždy zahrnovala láskou, která se jí samozřejmě vracela. Byla umělkyní s vytříbeným vkusem, která byla vždy obdivována pro svůj um. Byla milovnicí knih a starých hollywoodských celebrit. Byla silnou ženou, která i přes to, že ji bolel každý pohyb, nikdy nechtěla být naší pátou a co mohla, dělala sama, až do úplného konce. Byla manželkou. Ale ne na dlouho. I přestože byla vždy pozitivním, radostným člověkem, který si zapísoval do speciálního notýsku vtipy, které nám poté vyprávěl, za jejíma očima byl někdy smutek. Byla tam možná lítost. Vííte.. nikdy to neměla jednoduché. Poté, co manžel, který nikdy nic nedělal a v podstatě týral jejich dítě, odešel, na to byla sama. Pracovala jako nikdo, koho jsem kdy potkala, šla pro své děti oblečení, vařila každý den něco nového a zajímalého. Svému synovi koupila počítač, který tenkrát stál tolik, kolik by dneska bylo 80 000 korun, protože věřila, že jeho láska k IT se jednou vyplatí. Podporovala svou dcerku a pomáhala jí s dětmi, když už si s námi mamka nevěděla rady. Všechno ten spěch a shon, všechno ten stres a úsilí pro to, aby se měli všichni okolo ní dobře... vždycky zapomínala se starat hlavně sama o sebe. A nikdy neměla čas si najít někoho, kdo by jí v tom pomohl. Ke konci dne, když jsem odešla na večer se učit, když jí mamka přivezla nákup a zase odjela, zůstala sama.

Její byt byl velký a celkem pustý. Kam až oko dohlédlo, všude byla bílá barva. Bílé zdi, bílé kožesiny, bílé sedačky a gauč, bílé peřiny. A když padla tma, žádná barva nerozsvítila prostor, ve kterém byla. Všude byly jen odstíny šedé a černé. Vždycky mi to až děsivě připomínalo nemocniční pokoj, ve kterém postupně trávila více a více času. Mám pocit, že až poté, co odešla, jsem pochopila, proč pro ni byly knihy tak důležité. Proč pro ni bylo tak důležité číst Stmívání. Ve svém izolovaném světě byla sama. Přes okna možná dopadaly sluneční paprsky, možná její parapety zdobily desítky přehádných orchidejí, možná jí rodina navštěvovala skoro každý den, ale lásku svého života nikdy nenašla. A tak četla Stmívání.

Sedala si večer, co večer před obrazovku nebo do postele s knihou a znova a znova se ponořovala do fantasy světa. Znova a znova prožívala společně s Bellou ten pocit, kdy je dívka chtěná a milovaná. Nakonec navždy usnula se svým milovaným vysněným světem po boku. Opravdu moc doufám, že jí dělal radost až do úplného konce.

Únorová výzdoba školy

